

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

COM(95) 54 def.
Brussel, 03.03.1995

VERSLAG VAN DE COMMISSIE

**Eerste verslag van de Commissie over de toepassing van de
Richtlijn Witwassen van geld (91/308/EEG), voor te leggen aan
het Europees Parlement en de Raad**

VOORWOORD

Dit is het eerste verslag van de Commissie over de toepassing van de Richtlijn Witwassen van geld (91/308/EEG), dat overeenkomstig artikel 17 van die richtlijn zal worden voorgelegd aan het Europees Parlement en aan de Raad.

Dit eerste verslag betreft twaalf Lid-Staten, aangezien de nieuwe Lid-Staten van de Europese Unie onderwerp vormen van een parallel verslag dat door het Permanent Comité van de EVA wordt opgesteld voor de EVA-Landen die deel uitmaken van de Europese Economische Ruimte (EER). In het verslag, dat uitgaat van een horizontale benadering, wordt beschreven hoe de voornaamste bepalingen van de richtlijn de Lid-Staten in nationaal recht werden omgezet. Beschreven worden de voornaamste moeilijkheden die de Lid-Staten hebben ondervonden bij de tenuitvoerlegging van deze communautaire tekst. Tevens wordt gewezen op zowel de goede aspecten als de zwakke punten van het Europese systeem ter bestrijding van het witwassen van geld.

De zeven aan het verslag gehechte tabellen betreffen de specifieke bepalingen waarmee elke bepaling van de richtlijn in nationaal recht werd omgezet, de stand van zaken van de tenuitvoerlegging van de Verdragen van Wenen en Straatsburg, het bereik van de strafrechtelijke en financiële wetgeving tegen witwassen, en de door de Lid-Staten bepaalde straffen.

In de conclusies van het document worden actielijnen voorgesteld voor zowel het nationale niveau als het niveau van de Europese Unie ten einde te komen tot een volledige toepassing van de richtlijn en die strekken tot versterking van het Europese stelsel ter bestrijding van het witwassen van geld.

I. INLEIDING

1. In artikel 17 van de Richtlijn 91/308/EEG van de Raad van 10 juni 1991 tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld is bepaald dat de Commissie één jaar na 1 januari 1993 een verslag over de toepassing van de richtlijn zal opstellen en dat aan het Europees Parlement en aan de Raad zal voorleggen.

Op de datum waarop bovenbedoeld verslag had moeten worden ingediend, 1 januari 1994, hadden echter slechts vijf Lid-Staten de Commissie in kennis gesteld van de volledige omzetting van de richtlijn. Onder deze omstandigheden zou een verslag zeer weinig betekend hebben. De Commissie achtte het derhalve beter de opstelling van het verslag zo lang mogelijk uit te stellen tot de richtlijn door ten minste de grote meerderheid van de Lid-Staten zou zijn omgezet. Tegelijkertijd heeft de Commissie, ten einde dit proces te bespoedigen, tegen de Lid-Staten die de richtlijn niet hadden omgezet procedures aangevangen.

2. Het tot stand brengen van een systeem ter bestrijding van het witwassen van geld is een ingewikkeld proces dat niet alleen het aannemen van wetgeving tot omzetting van de richtlijn impliceert maar ook het invoeren van de nodige strafrechtelijke bepalingen, het vaststellen van bestuursrechtelijke voorschriften en richtsnoeren, het aanbrengen van de nodige aanpassingen in de politionele structuur, het oprichten (in vele gevallen) van specifieke diensten die informatie over verdachte transacties verzamelen, het opleiden van de betrokken ambtenaren en werknemers, en het invoeren van procedures voor interne controle en communicatie bij kredietinstellingen en financiële instellingen. Aangezien in verschillende Lid-Staten de nodige wettelijke maatregelen eerst onlangs werden aangenomen en hun systemen ter bestrijding van het witwassen eerst sinds kort werken is het uiterst moeilijk, zo niet onmogelijk, in dit stadium een algehele evaluatie te maken.
3. In ieder geval is het doel van dit verslag niet de bijzondere gevallen te onderzoeken waarin de nationale wettelijke voorschriften ter bestrijding van witwassen niet ten volle consistent zouden kunnen zijn met de richtlijn en potentiële inbreuken aan te wijzen. Wel wordt getracht een algemene beschrijving en beoordeling te geven van de wijze waarop de voornaamste bepalingen van deze communautaire tekst in nationaal recht werden omgezet en uiteen te zetten welke werkzaamheden nog verricht moeten worden ten einde het Europese stelsel ter bestrijding van witwassen te vervolledigen en te verbeteren. Uiteraard zal de Commissie, los van dit verslag, waar nodig, alle in de EU-Verdragen voorziene maatregelen nemen ten einde de volledige omzetting van de richtlijn door de Lid-Staten te verzekeren.

4. Aan dit verslag zijn de volgende tabellen gehecht:

- . **Bijlage 1:** Implementatie van de richtlijn witwassen van geld: geconsolideerde concordantietabel
- . **Bijlage 2:** Ondertekening, ratificatie en implementatie van de Verdragen van Wenen en Straatsburg
- . **Bijlage 3:** Typen opbrengsten van criminele activiteiten die vallen onder het misdrijf witwassen in het strafrecht van de Lid-Staten
- . **Bijlage 4:** Categorieën opbrengsten van criminele activiteiten die vallen onder de definitie "witwassen van geld" in de specifieke wetgeving van de Lid-Staten waarbij de richtlijn is omgezet
- . **Bijlage 5:** Vergelijking tussen de typen opbrengsten van criminele activiteiten die vallen onder het misdrijf witwassen in de Lid-Staten en die welke zijn inbegrepen in het bereik van de specifieke nationale wetgeving tot omzetting van de richtlijn
- . **Bijlage 6:** Beroepen en ondernemingen buiten het financiële stelsel die vallen onder de wetgeving van de Lid-Staten tot omzetting van de richtlijn
- . **Bijlage 7:** Straffen voor inbreuken op de wetgeving van de Lid-Staten tot omzetting van de richtlijn witwassen van geld

II. TENUITVOERLEGGING VAN DE RICHTLIJN

1. ALGEMEEN EFFECT VAN DE RICHTLIJN

1. Als een voorafgaande opmerking moet de nadruk worden gelegd op het grote effect van deze communautaire tekst, niet alleen omdat met deze richtlijn voor de eerste maal coördinatie op het niveau van de Europese Unie op het gebied van het witwassen van geld plaatsvindt, maar ook omdat de richtlijn een gebied bestrijkt met betrekking waartoe in het recht van de meeste Lid-Staten een lacune bestond.

- [REDACTED]
2. Tevens heeft de ratificatie van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte (EER) door de EVA-Landen, met uitzondering van Zwitserland, het toepassingsgebied van de richtlijn tot deze landen uitgebreid. Over de tenuitvoerlegging van de richtlijn door deze landen zal door het Permanent Comité van de EVA, een rapport worden opgesteld.
 3. De door de Financial Action Task Force on money laundering (FATF)¹ uitgevoerde werkzaamheden hebben doen uitkomen dat de richtlijn een belangrijke rol heeft gespeeld bij de tenuitvoerlegging van zijn voornaamste aanbevelingen, aangezien de communautaire tekst geldt voor meer dan twee derde van zijn leden.
 4. De richtlijn heeft indirect ook effect buiten de Gemeenschap aangezien alle associatie-, partnerschap- of samenwerkingsovereenkomsten die de Europese Unie heeft gesloten met derde landen systematisch een specifieke clausule betreffende het witwassen van geld behelzen die het kader vormt voor samenwerking op dit gebied om te komen tot standaarden die vergelijkbaar zijn met die van de richtlijn. Een project voor technische bijstand voor zes² landen uit Midden- en Oost-Europa werd opgezet en zal worden uitgevoerd voor vijf³ andere landen van dit zeer gevoelige gebied, als onderdeel van een algemeen PHARE-Programma ter bestrijding van drugs.

2. STAND VAN ZAKEN BIJ DE OMZETTING VAN DE RICHTLIJN

1. Bij het afsluiten van dit verslag hadden **alle Lid-Staten, uitgezonderd Griekenland, de Commissie kennis gegeven van de omzetting van de richtlijn.** In Ierland was de omzetting slechts gedeeltelijk, ofschoon de voornaamste bepalingen van de richtlijn nu zijn opgenomen in de nieuwe Ierse wet. Spanje heeft de bepalingen van de richtlijn ten volle getransponeerd in een wet tegen het witwassen die van kracht en toepasbaar is maar heeft nog niet het decreet aangenomen dat dient om deze wet verder te ontwikkelen. In Griekenland wordt een wetsontwerp voorbereid dat naar verwachting in het eerste kwartaal van 1995 aan het Griekse parlement zal worden voorgelegd.

¹ De Financial Action Task Force on Money Laundering (FATF) werd in juli 1989 op de Topconferentie van de G-7 in Parijs opgericht. Thans bestaat de FATF uit de volgende leden: Australië, Oostenrijk, België, Canada, Denemarken, Finland, Frankrijk, Duitsland, Griekenland, Gulf Cooperation Council, Hong Kong, IJsland, Ierland, Italië, Japan, Luxemburg, Nederland, Nieuw-Zeeland, Noorwegen, Portugal, Singapore, Spanje, Zweden, Zwitserland, Turkije, Verenigd Koninkrijk, Verenigde Staten en de Europese Commissie. De voornaamste internationale organisaties die actief zijn op het gebied van witwassen nemen alle eveneens in de FATF deel als waarnemers. In 1990 heeft de FATF een programma aangenomen van 40 aanbevelingen ter bestrijding van het witwassen van geld.

² Bulgarije, Tsjechische Republiek, Hongarije, Polen, Roemenië en Slowaakse Republiek

³ Albanië, Estland, Litouwen, Letland en Slovenië

3. VERBOD OP HET WITWASSEN VAN GELD

1. In artikel 2 van de richtlijn is bepaald dat het witwassen van geld in alle Lid-Staten "verboden" zal zijn.

Bij de behandeling van de richtlijn kon de Raad, als gevolg van een lange discussie over de bevoegdheid van de Gemeenschap, niet de formule aanvaarden die vervat was in het voorstel van de Commissie, waarin het "strafbaar stellen" van het witwassen van geld was vereist. Het eindeffect is echter grotendeels gelijk, aangezien alle Lid-Staten dit verbod door middel van strafrecht hebben vastgelegd. De meeste Lid-Staten hebben het verbod geïmplementeerd door een specifiek misdrijf witwassen in te voeren, maar enkele, bij voorbeeld Denemarken en Nederland, hebben er voor gekozen witwassen op te nemen in het misdrijf "heling", dat zeer ruim gedefinieerd is.

Zoals de Commissie betoogde bij de tweede lezing van het voorstel in het Parlement zijn het "erga omnes"-verbod van artikel 2 en de verplichting van artikel 14 passende sancties vast te stellen, te zamen met de bij de richtlijn gevoegde en in het Publikatieblad gepubliceerde intergouvernementele verklaring, voldoende om het doel witwassen tot een strafbaar feit te maken te verwezenlijken.

Ondanks dat in de tekst het woord "verboden" wordt gebruikt heeft de richtlijn dus een onbetwistbaar effect gehad op het strafbaar stellen van witwassen. Dit strafbaar stellen vormt een voorwaarde voor de toepassing van de andere bepalingen van de tekst.

2. Met betrekking tot de aard van de opbrengsten van criminele activiteiten die vallen onder de definitie van witwassen bestaan nog verschillen in draagwijdte in de wetgevingen van de Lid-Staten, ook al kan een duidelijke convergentie worden geconstateerd.

De richtlijn bestrijkt als een minimum het witwassen van de opbrengsten van misdrijven die verband houden met drugshandel, die de voornaamste potentiële bron van witwassen vormen, maar staat niet onverschillig ten aanzien van het witwassen van andere opbrengsten van criminele activiteiten. In de negende overweging worden de Lid-Staten ertoe aangespoord "de gevolgen van de richtlijn uit te breiden tot de opbrengsten van deze activiteiten (d.w.z. georganiseerde misdaad en terrorisme) wanneer die aanleiding kunnen geven tot witwastransacties welke een repressief optreden uit dien hoofde rechtvaardigen" en in artikel 1, vijfde streepje, waarin de "criminele activiteiten" worden gedefinieerd die een bron van witwassen kunnen vormen, worden naast de handel in verdovende middelen genoemd "elke andere criminele activiteit die voor deze richtlijn door iedere Lid-Staat als zodanig is omschreven". In de richtlijn wordt dus benadrukt dat de bestrijding van witwassen niet beperkt moet blijven tot verdovende middelen maar de andere criminele activiteiten worden niet gespecificeerd, aangezien daarvoor een zekere mate van harmonisatie van de definitie van strafbare feiten in de nationale wetgevingen van de Lid-Staten vereist zou zijn, zoals werd gedaan met het Verdrag van Wenen⁴ op het gebied van verdovende middelen.

⁴ Verdrag van de Verenigde Naties tegen sluikhandel in verdovende middelen en psychotrope stoffen. Wenen, 1988

3. Voor een beschrijving van de in de Lid-Staten ten aanzien van het verbod op witwassen bestaande situatie moet onderscheid worden gemaakt tussen de strafrechtelijke definitie van witwassen en het bereik van de wetgeving waarmee de richtlijn werd omgezet.

Ten aanzien van de **strafrechtelijke definitie van witwassen**, zoals weergegeven in **bijlage 3**, hebben de twaalf Lid-Staten het witwassen van de opbrengst van de handel in verdovende middelen strafbaar gesteld. Terwijl vier landen (Frankrijk, Luxemburg, Portugal en Spanje) hun strafrechtelijke definitie beperkten tot het witwassen van misdrijven in verband met de drugshandel heeft de grote meerderheid van de landen deze ook van toepassing doen zijn op het witwassen van de opbrengsten van andere misdrijven: België, Duitsland, Ierland, Italië, Nederland en het Verenigd Koninkrijk (witwassen van de opbrengsten van enigerlei criminele activiteiten of van een ernstige misdaad); Denemarken (witwassen van de opbrengsten van de handel in verdovende middelen, afpersing, smokkel en eigendomsdelicten); en Griekenland (opbrengsten van misdrijven in verband met de handel in verdovende middelen, afpersing, ontvoering, illegale wapenhandel en illegale verwijdering van menselijke organen en weefsels). In alle landen omvat de strafbaarstelling van het witwassen van geld het geval waarin het voorafgaande misdrijf plaatsvond in het buitenland. Drie Lid-Staten (Frankrijk, Portugal en Spanje) zijn voornemens de draagwijdte van hun witwasmisdrijf in de zeer nabije toekomst uit te breiden.

Zoals wordt beschreven in **bijlage 2** hebben enkele Lid-Staten de Verdragen van Wenen en Straatsburg⁵ nog niet geratificeerd. Het ligt voor de hand dat de ratificatie en transpositie van deze verdragen de convergentie van de definities van de Lid-Staten van het witwassen van geld zal vergroten en een betere samenwerking op dit gebied mogelijk zal maken.

5. De situatie met betrekking tot **specifieke wetgeving tot implementatie van de richtlijn** wordt weergegeven in de tabel van **bijlage 4**. Alle Lid-Staten hebben het minimumbereik dat in de richtlijn is voorgeschreven overgenomen. Twee Lid-Staten (Luxemburg en Portugal) hebben hun wetgeving beperkt tot het witwassen van de opbrengsten van de handel in verdovende middelen, terwijl de andere Lid-Staten verder zijn gegaan.

⁵ Verdrag van de Raad van Europa betreffende witwassen, opsporing, inbeslagneming en confiscatie van vruchten van criminele activiteiten. Straatsburg, 1990.

[REDACTED]

In feite betreft de regelgeving van zes landen het witwassen van de opbrengsten van enigerlei criminele activiteiten of ernstige misdaad (Denemarken, Duitsland, Ierland, Italië, Nederland en het Verenigd Koninkrijk⁶) en drie landen, ook al hebben zij geen algemene regeling voor alle opbrengsten van criminele activiteiten, hebben hun wetgeving doen gelden voor het witwassen van de opbrengsten van een zeer ruime reeks criminele activiteiten: België (handel in verdovende middelen, smokkel, georganiseerde misdaad, illegale wapenhandel, terrorisme, zwarte arbeid, slavenhandel en ongeoorloofd gebruik of handel in hormonen), Spanje (verdovende middelen, georganiseerde misdaad en terrorisme) en Frankrijk (verdovende middelen en georganiseerde misdaad). Griekenland heeft de richtlijn nog niet getransponeerd.

Zoals blijkt uit **bijlage 5** valt in de meeste Lid-Staten (Duitsland, Ierland, Italië, Luxemburg, Nederland, Portugal en het Verenigd Koninkrijk⁶) de draagwijdte van het strafbare feit witwassen samen met de strekking van de specifieke wetgeving waarmee de richtlijn is getransponeerd. In de andere landen zijn de toepassingsgebieden echter verschillend. Zo is in België de strafrechtelijke definitie ruimer dan die van de wetgeving waarmee de richtlijn is getransponeerd terwijl in Denemarken, Spanje en Frankrijk de situatie daaraan tegengesteld is.

Duidelijk kan in de meeste Lid-Staten een tendens worden geconstateerd om het witwassen van de opbrengsten van enigerlei serieuze misdaad of criminele activiteit zowel in de witwaswetgeving als in het strafrecht strafbaar te stellen. Een dusdanige bereik zou bijdragen tot het opheffen van de verschillen tussen de preventieve en strafsystemen van de Lid-Staten en tevens de samenwerking tussen landen op dit gebied vergemakkelijken.

4. INSTELLINGEN DIE VALLEN ONDER DE WITWASWETGEVING: KREDIETINSTELLINGEN EN FINANCIËLE INSTELLINGEN. INBEGRIIP VAN ANDERE BEROEPEN EN ONDERNEMINGEN BUITEN HET FINANCIËLE STELSEL.

1. De richtlijn geldt voor elke kredietinstelling in de zin die dit woord heeft in het bankrecht van de Gemeenschap⁷ alsmede elke financiële instelling zoals deze in de richtlijn in een zeer ruime zin is gedefinieerd. De definitie van een financiële instelling omvat elke onderneming waarvan de hoofdwerkzaamheid bestaat in het verrichten van een of meer van de relevante werkzaamheden die zijn opgenomen in de lijst van de tweede bankrichtlijn⁸, zowel als levensverzekering. Aldus vallen vrijwel alle bemiddelende financiële instellingen zoals kredietinstellingen, beleggingsinstellingen, levensverzekeringsmaatschappijen, creditcard ondernemingen, leasing en factoring ondernemingen, "wisselkantoren", enz. onder het toepassingsgebied van de witwaswetgeving. De in de Gemeenschap gevestigde

⁶ In het VK betreft de specifieke wetgeving tot omzetting van de richtlijn, evenals de definitie van het strafbare feit witwassen van geld, de opbrengsten van enigerlei ernstige misdaad. Het misdrijf "nalaten kennis of verdenking van witwassen te melden" is echter beperkt tot de opbrengsten van drugsmisdrijven en terrorisme.

⁷ Volgens artikel 1, eerste streepje, van Richtlijn 77/780/EEG (PB L 322 van 17.12.1977) is een kredietinstelling een onderneming waarvan de werkzaamheden bestaan in het van het publiek in ontvangst nemen van deposito's of van andere terugbetaalbare gelden en het verlenen van kredieten voor eigen rekening.

⁸ Richtlijn 89/646/EEG (PB L 386 van 30.12.1989)

bijkantoren van kredietinstellingen en financiële instellingen uit derde landen zijn eveneens inbegrepen.

Uit een oogpunt van vergelijkend recht is de witwasrichtlijn in dit opzicht uitzonderlijk. In vele derde landen is de definitie van kredietinstellingen en financiële instellingen veel nauwer en blijft een grote reeks financiële bemiddelende instellingen buiten het bereik van de witwasbepalingen. Het gebruik van de lijst van de werkzaamheden die is gevoegd bij de tweede bankrichtlijn, die voor andere doeleinden is opgesteld, als grondslag voor de definitie van financiële instelling in de witwasrichtlijn heeft echter moeilijkheden opgeleverd bij het bepalen van welke specifieke instellingen moeten worden inbegrepen.

2. In algemene bewoordingen hebben alle Lid-Staten in hun wetgeving het in de richtlijn bepaalde institutionele toepassingsgebied overgenomen. Het gehele financiële stelsel valt derhalve in beginsel onder deze regelgeving. Daar een dusdanig toepassingsgebied enkele soorten financiële instellingen omvat die niet onder bedrijfseconomisch toezicht staan (b.v.: wisselkantoren) moeten de meeste Lid-Staten niettemin nog maatregelen nemen om een daadwerkelijke toepassing van de richtlijn op deze instellingen te verzekeren. Het is duidelijk dat het opnemen van deze instellingen in het toepassingsgebied van de wetgeving op zichzelf niet voldoende is om de toepassing van de witwasbepalingen veilig te stellen. De Commissie zal de ontwikkelingen op dit gebied met bijzondere aandacht volgen opdat de richtlijn daadwerkelijk wordt toegepast op alle categorieën financiële instellingen.
3. In de discussie over de richtlijn werd algemeen erkend dat witwassen van geld niet alleen mogelijk is via het financiële stelsel, maar ook door gebruik te maken van andere, niet-financiële, beroepen en ondernemingen, zoals casino's, handelaren in voorwerpen van grote waarde of juridische beroepen die quasi-financiële werkzaamheden verrichten, enz. Het was duidelijk dat naarmate het financiële stelsel beter beschermd zou zijn tegen dit verschijnsel witwassers in meerdere mate zouden trachten alternatieve wegen te begaan om hun criminele activiteiten uit te oefenen. Ook werd echter de nadruk gelegd op het feit dat het moeilijk is een uitputtende lijst van deze beroepen op te stellen en te controleren hoe zij de witwasbepalingen naleven. In het bijzonder werd gewezen op het controleprobleem, aangezien de meeste van deze beroepen niet gereguleerd zijn en niet onder toezicht staan.

Als een compromis tussen deze overwegingen is in artikel 12 van de richtlijn bepaald dat de Lid-Staten de bepalingen van de richtlijn "geheel of ten dele" ook zullen doen gelden voor beroepen en categorieën van ondernemingen die geen deel uitmaken van het financiële stelsel en die "werkzaamheden verrichten welke in het bijzonder geschikt zijn om voor het witwassen van geld te worden gebruikt". Ofschoon deze bepaling een verplichting inhoudt en niet een eenvoudige aanbeveling stellen de algemene bewoordingen van het artikel de Lid-Staten in ruime mate in staat zelf te bepalen hoe zij het toepassen.

- [REDACTED]
4. Ten einde de toepassing van deze bepaling zoveel mogelijk te coördineren wordt in artikel 13, lid 1, sub d), aan het bij de richtlijn ingestelde Contactcomité opgedragen na te gaan "of opnemings van een beroep of een categorie van ondernemingen in het toepassingsgebied van artikel 12 wenselijk is, wanneer geconstateerd is dat het beroep of de categorie van ondernemingen in een Lid-Staat gebruikt is voor het witwassen van geld".

Het Contactcomité onderzoekt thans de mogelijkheid overeenstemming te bereiken over een gemeenschappelijke lijst beroepen en categorieën van ondernemingen, maar de taak is niet gemakkelijk. Het is duidelijk dat witwassen plaats kan vinden via vrijwel enigerlei vorm van bedrijf. Dit betekent echter niet dat de richtlijn toegepast moet worden op allerlei beroepen en ondernemingen, ongeacht het betrokken reële risico (d.w.z.: het feit dat pizzeria's betrokken waren bij een zeer bekend geval van witwassen rechtvaardigt niet een verplichting alle klanten van pizzeria's te identificeren).

In dit verband moet een evenwicht worden gevonden tussen de op te leggen lasten en het reële gevaar van het witwassen van geld. Ook moet overwogen worden welke specifieke verplichtingen voor elk van de beroepen zouden moeten gelden en met welk systeem de naleving kan worden afgedwongen.

5. De huidige situatie met betrekking tot niet-financiële beroepen in de witwaswetgeving van de Lid-Staten wordt weergegeven in **bijlage 6**. Zes Lid-Staten passen hun wetgeving waarmee de richtlijn is omgezet geheel of ten dele toe op enkele categorieën niet-financiële beroepen: Denemarken (casino's), Duitsland (casino's, handelaren in edele metalen, veilingen van antiquiteiten, en onder bepaalde omstandigheden, andere handelaren en beroepen), Spanje (casino's en vastgoedhandelaren), Frankrijk (casino's en een ieder die beroepsmatig over transacties waarbij kapitaalverkeer is betrokken adviseert of deze uitvoert of controleert), Nederland (casino's) en het Verenigd Koninkrijk (de plicht verdachte transacties aan te melden geldt voor een ieder). In enkele landen, zoals Spanje, heeft de overheid het wettelijke recht de witwasbepalingen te doen gelden voor andere categorieën beroepen. De Portugese autoriteiten zullen de reikwijdte van hun witwaswetgeving uitbreiden in de toekomst, om eveneens bepaalde niet-financiële beroepen te regelen, met name casino's.
6. De implementatie van artikel 12 van de richtlijn is derhalve heterogeen als gevolg van de hoge mate van eigen beslissingsbevoegdheid die de Lid-Staten in dit artikel kregen. Voornamelijk drie categorieën beroepen lijken de aandacht te hebben getrokken van de wetgevers van de Lid-Staten: het gokbedrijf (casino's), handelaren in hoogwaardige voorwerpen (vastgoed, edel metalen, juwelen en kunst/antiquiteiten) en juridische beroepen die financiële activiteiten uitoefenen (notarissen en andere juridische beroepen). Andere landen hebben een bredere benadering gekozen door sommige verplichtingen van de richtlijn, zoals de identificatieverplichtingen (Duitsland) of de meldingsplicht (Verenigd Koninkrijk) toe te passen op een grote reeks subjecten (Duitsland: alle bedrijven en beroepen) of (Verenigd Koninkrijk: alle personen).

7. Het is duidelijk dat nadere werkzaamheden in het kader van het bij de richtlijn ingestelde Contactcomité vereist zijn ten einde de convergentie tussen de Lid-Staten op dit gebied te vergroten. De aandacht moet worden gericht op de drie bovengenoemde gebieden: gokbedrijf, handelaren in hoogwaardige voorwerpen en juridische beroepen die financiële activiteiten uitoefenen, en de vraagstukken betreffende de op elk beroep toe te passen specifieke bepalingen dienen zorgvuldig onderzocht te worden. Daarbij moet rekening worden gehouden met de ontwikkelingen in ruimer internationaal verband, zoals in de Financial Action Task Force (FATF).

**5. IDENTIFICATIE VAN CLIËNTEN EN ECONOMISCHE EIGENAARS.
BEWARING VAN IDENTIFICATIESTUKKEN EN
TRANSACTIEDOCUMENTEN.**

1. Het beginsel "ken uw cliënt", dat ten grondslag ligt aan de identificatievereisten van artikel 3 van de richtlijn, is van het grootste belang voor het voorkomen van witwassen en maakt onderzoek mogelijk in gevallen van deze aard. Een noodzakelijke aanvulling op deze bepaling is de verplichting afschriften van of verwijzingen naar identiteitsdocumenten gedurende een periode van ten minste vijf jaar na beëindiging van de betrekking met de cliënt te bewaren, zoals is bepaald in artikel 4 van de richtlijn. In dit artikel wordt ook voorgeschreven dat stukken betreffende transacties voor een periode van ten minste vijf jaar vanaf de uitvoering van de transacties bewaard moeten worden.

Zoals blijkt uit **bijlage 1** hebben de Lid-Staten de in artikel 3 bepaalde verplichtingen betreffende de identificatie van cliënten van kredietinstellingen en financiële instellingen bij het aangaan van zakelijke betrekkingen (d.w.z.: openen van een rekening of het verlenen van diensten voor het in bewaring nemen van activa) wanneer zij transacties in één verrichting boven een bepaald drempelbedrag uitvoeren en, ongeacht het bedrag van de transactie, wanneer er een verdenking van witwassen is in hun wetgeving opgenomen. Op dezelfde wijze hebben zij de in dit artikel vervatte bepaling betreffende economische eigenaars getransponeerd.

De kleine verschillen tussen de Lid-Staten in de nationale drempelbedragen voor de identificatie van cliënten bij transacties in één verrichting is consistent met de richtlijn aangezien artikel 15 toestaat dat strengere bepalingen worden aangenomen dan die welke in de communautaire tekst zijn geharmoniseerd. Met alle in dit opzicht door de Lid-Staten aangenomen drempelbedragen wordt de limiet van 15.000 ecu uit de richtlijn in acht genomen. Zeven landen hebben strengere drempelbedragen dan de richtlijn: België (10.000 ecu), Frankrijk (50.000 FF, ongeveer 7.500 ecu), Duitsland (20.000 DM, ongeveer 10.500 ecu), Italië (20 miljoen LIT, ongeveer 10.700 ecu), Ierland (10.000 IRL, ongeveer 7.900 ecu), Luxemburg (500.000 HFL, ongeveer 12.500 ecu) en Portugal (2.500.000 ESC, ongeveer 12.500 ecu). Denemarken en het VK hebben elk 15.000 ecu. Deze kleine verschillen zullen in beginsel geen belemmering vormen voor de doeltreffendheid van het Europese stelsel ter bestrijding van witwassen van geld. In ieder geval moet ongeacht het bedrag identificatie plaatsvinden indien er een vermoeden van witwassen bestaat, overeenkomstig artikel 3, lid 6, van de richtlijn.

2. De vrijstelling, onder bepaalde voorwaarden, van de identificatieverplichting bij kleine verzekeringstransacties en pensioenverzekeringsovereenkomsten die zijn aangegaan uit hoofde van dienstbetrekking of beroepsactiviteit, zoals bepaald in artikel 3, lid 3, en lid 4, van de richtlijn werd door de Raad opgenomen naar aanleiding van een amendement dat werd voorgesteld door het Europees Parlement en dat gericht was op het vergemakkelijken van verzekeringstransacties waarbij het gevaar van witwassen zeer gering is.

Aangezien in de nationale wetgevingen waarin deze vrijstellingen zijn opgenomen daaraan de strenge voorwaarden van de richtlijn zijn verbonden is er geen duidelijke reden te veronderstellen dat deze vrijstellingen lacunes kunnen vormen in het anti-witwassensysteem. In ieder geval hebben drie Lid-Staten (Spanje, Frankrijk en Italië) in het geheel niet van deze mogelijkheid gebruikgemaakt en één Lid-Staat (België) heeft dit slechts ten dele gedaan. Vier landen waren derhalve op dit punt strenger dan de richtlijn.

3. Met artikel 3, lid 7, van de richtlijn worden kredietinstellingen en financiële instellingen van de identificatieplicht vrijgesteld indien de cliënt "eveneens een onder deze richtlijn vallende kredietinstelling of financiële instelling is". De bedoeling van deze bepaling is dat de krediet- en financiële instellingen de identificatieprocedures niet behoeven toe te passen wanneer de wederpartij een andere bemiddelende financiële instelling is die zelf gelijkwaardige verplichtingen heeft. Deze gelijkwaardigheid wordt met de bepaling uitsluitend erkend in het geval dat de wederpartij een kredietinstelling of een financiële instelling is die onder de richtlijn valt.

Dit restrictieve criterium voor de gelijkwaardigheid, dat bij de vaststelling van de richtlijn geacht werd het enige te zijn dat de nodige rechtszekerheid biedt, kan moeilijkheden opleveren wanneer de wederpartij van de transactie een kredietinstelling of een financiële instelling is die is gevestigd in een derde land dat adequate regels heeft ter bestrijding van witwassen. Volgens artikel 3, lid 7, zouden deze instellingen niet voor de vrijstelling in aanmerking komen en zouden dus onderworpen moeten worden aan de identificatievereisten, daar zij niet beschouwd kunnen worden als instellingen die "vallen onder" de richtlijn.

Drie Lid-Staten hebben echter de mogelijkheid geopend op bepaalde voorwaarden kredietinstellingen en financiële instellingen uit derde landen vrij te stellen: Luxemburg en het Verenigd Koninkrijk verlangen dat deze instellingen onderworpen zijn aan verplichtingen die gelijkwaardig zijn aan die van de richtlijn; Nederland heeft zijn regering gemachtigd andere categorieën instellingen vrij te stellen.

Het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat overeenstemming kan worden bereikt over een op communautair niveau geharmoniseerde lijst van landen waarvan de witwasregeling geacht kan worden gelijkwaardig te zijn aan die van de richtlijn. Voor deze lijst zou een voortdurende evaluatie nodig zijn waarbij vele landen uit verschillende streken van de wereld betrokken zouden zijn en waarbij niet alleen gelet zou moeten worden op de bestaande wetgeving maar ook op de wijze waarop deze wordt toegepast. Zo zou bij voorbeeld lidmaatschap van de FATF niet voldoende zijn voor gelijkwaardigheid aangezien niet alle leden van deze groep in hetzelfde stadium van toepassing van de FATF-aanbevelingen verkeren.

Het Contactcomité heeft dit punt reeds besproken maar heeft nog geen oplossing gevonden. Reden daarvan is waarschijnlijk dat het in de richtlijn vastgestelde criterium voor gelijkwaardigheid (instellingen die vallen onder de richtlijn) waarschijnlijk het enige is dat, wegens de objectiviteit ervan, op communautair niveau aanvaard kan worden. Een mogelijke alternatieve oplossing zou waarschijnlijk uitsluitend van geval tot geval op het niveau van de Lid-Staten toegepast kunnen worden.

4. Een andere bepaling van de richtlijn die enkele toepassingsproblemen heeft opgeleverd is artikel 3, lid 8. Met dit artikel wordt de Lid-Staten toegestaan te veronderstellen dat aan de identificatieverplichtingen met betrekking tot verzekeringstransacties is voldaan "wanneer vaststaat dat de transactie betaald moet worden door het debiteren van een rekening die op naam van de klant geopend is bij een kredietinstelling waarvoor de in lid 1 bedoelde identificatieplicht geldt". De bedoeling van deze bepaling is dat verzekeringsmaatschappijen niet verplicht moeten worden de identificatieprocedures toe te passen wanneer de klant reeds geïdentificeerd is door een kredietinstelling waarbij de rekening wordt aangehouden die voor de betaling moet worden gebruikt.

De Raad heeft op dit punt het herziene voorstel van de Commissie niet aanvaard. Dit voorstel hield in dat bovenbedoelde bepaling niet alleen van toepassing zou moeten zijn op verzekeringstransacties maar op elke financiële transactie (uitgezonderd het openen van bankrekeningen). De Raad beoogde een mogelijke lacune in het anti-witwassysteem uit te sluiten. De Commissie was echter van oordeel dat een dusdanige uitbreiding zonder de veiligheid van het systeem in gevaar te brengen, meer flexibiliteit bij de toepassing van de identificatievereisten in het algemeen zou hebben verschaft. Dit geldt in het bijzonder voor financiële transacties op afstand (niet van persoon tot persoon) die veelvuldiger worden in het kader van grensoverschrijdende transacties of transacties die met elektronische middelen worden uitgevoerd.

Bij de omzetting van de richtlijn hebben zeven Lid-Staten van de in artikel 3, lid 8, vervatte mogelijkheid gebruikgemaakt: Denemarken, Duitsland, Ierland, Luxemburg, Nederland, Portugal en het Verenigd Koninkrijk. Van deze landen hebben drie (Denemarken, Nederland en het Verenigd Koninkrijk) de vrijstelling een ruimer bereik gegeven dan in de richtlijn: Denemarken heeft de vrijstelling toegepast op elke transactie die via een rekening wordt uitgevoerd; Nederland heeft verzekeringstransacties en financiële diensten in verband met de effectenhandel opgenomen en het Verenigd Koninkrijk heeft in de vrijstelling transacties in één verrichting en andere zakelijke relaties het openen van rekeningen anders dan bankrekeningen en rekeningen bij 'building societies', als het redelijk is dat de transactie op afstand wordt uitgevoerd, opgenomen. In Denemarken is de uitzondering slechts van toepassing als de premie wordt betaald op elektronische wijze.

Het probleem van het bereik van deze vrijstelling moet beschouwd worden in het kader van het algemenere vraagstuk van de identificatieprocedures in het geval van financiële verrichtingen op afstand. Dit vraagstuk werd besproken door het Contactcomité en door de FATF. De FATF heeft vooralsnog besloten de discussie niet voort te zetten zonder tot overeenstemming te komen over alternatieve wijzen van identificatie.

Het Contactcomité heeft dit moeilijke probleem nog in behandeling op basis van de antwoorden op een door de Commissie opgestelde vragenlijst. Wanneer de werkzaamheden in dit lichaam worden beëindigd zal kunnen worden beoordeeld in welke mate in dit opzicht een alternatieve oplossing zou kunnen worden overwogen.

6. GROTERE OPLETTENDHEID VAN KREDIETINSTELLINGEN EN FINANCIËLE INSTELLINGEN

1. In artikel 5 van de richtlijn is bepaald dat kredietinstellingen en financiële instellingen "elke transactie die zij van nature bijzonder geschikt achten om verband te houden met witwassen van geld met bijzondere aandacht" moeten onderzoeken. Deze verplichting tot grotere oplettendheid moet onderscheiden worden van de verplichting verdachte transacties aan te melden. In feite is het met bijzondere aandacht onderzoeken van twijfelachtige transacties een voorafgaande en noodzakelijke voorwaarde voor het voorkomen van verdachte witwastransacties. De verplichting tot grotere oplettendheid treedt derhalve in werking wanneer er nog geen specifieke verdenking van witwassen bestaat. Het is duidelijk dat deze verplichting in de praktijk gebracht moet worden via passende procedures van interne controle, zoals bedoeld in artikel 11 van de richtlijn.
2. De wijze waarop deze bepaling is getransponeerd verschilt aanzienlijk van land tot land (zie **bijlage 1**).

In Frankrijk, waar de wetgeving vóór de formele vaststelling van de richtlijn tot stand kwam, moet elke transactie voor meer dan een bepaald bedrag, die aangegaan wordt onder ongebruikelijke ingewikkelde omstandigheden en die geen economische rechtvaardiging lijkt te hebben en evenmin een wettig doel, speciaal onderzocht worden door kredietinstellingen of financiële instellingen, die hun cliënt moeten vragen naar de oorsprong en bestemming van deze bedragen en naar het doel van de transactie en de identiteit van de ontvanger. De kenmerken van de transactie worden schriftelijk vastgelegd en door de financiële instelling ter beschikking van de bevoegde autoriteiten gehouden. België en Portugal hebben een systeem dat zeer veel overeenkomt met het Franse.

Spanje en Luxemburg hebben in hun wetgeving een bepaling opgenomen in de lijn van de richtlijn, zonder verplichting voor de kredietinstellingen en financiële instellingen schriftelijk het resultaat van het onderzoek vast te leggen. Denemarken, Duitsland, Italië, Nederland en het Verenigd Koninkrijk hebben dit artikel niet expliciet omgezet, klaarblijkelijk omdat het beginsel van bijzondere aandacht impliciet inbegrepen is in de implementatie van andere bepalingen van de richtlijn, in het bijzonder van artikel 11, punt 1, waarin "passende procedures voor interne controle en communicatie worden ingevoerd om transacties die met het witwassen van geld verband houden, te voorkomen en te verhinderen". In sommige van landen wordt schending van de verplichting tot grotere oplettendheid in bepaalde gevallen beschouwd als een witwasovertreding.

3. Deze verschillen in toepassing van het beginsel van bijzondere aandacht door de Lid-Staten behoeven in beginsel geen probleem te vormen voor het functioneren van het anti-witwassysteem, mits de bevoegde autoriteiten naar behoren nagaan of de procedures voor interne controle, die de kredietinstellingen en financiële instellingen overeenkomstig de richtlijn moeten invoeren, afdoende zijn.

7. **PLICHT VAN DE KREDIETINSTELLINGEN EN FINANCIËLE INSTELLINGEN SAMEN TE WERKEN MET DE VOOR DE BESTRIJDING VAN WITWASSEN VERANTWOORDELIJKE AUTORITEITEN**

1. De plicht van de kredietinstellingen en de financiële instellingen samen te werken met de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de bestrijding van witwassen, zoals geregeld in de artikelen 6 en 7, is waarschijnlijk de hoeksteen van de richtlijn. Deze bepalingen heffen het beroepsgeheim van kredietinstellingen en financiële instellingen op het gebied van witwassen op. Bovendien is de samenwerkingsplicht zowel passief als actief. Kredietinstellingen en financiële instellingen zijn niet alleen verplicht op verzoek van de bevoegde autoriteiten informatie te verstrekken maar ook "uit eigen beweging ieder feit te melden dat zou kunnen wijzen op witwassen van geld".

In artikel 10 wordt de verplichting samen te werken met de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor het bestrijden van witwassen uitgebreid tot de toezichtautoriteiten.

2. Zoals blijkt uit **bijlage 1** hebben alle Lid-Staten die de richtlijn hebben getransponeerd, met inbegrip van die welke de sterkste traditie van bankgeheim hebben, ten volle dit belangrijke beginsel overgenomen. Terwijl de twee "gemeen recht" landen (Verenigd Koninkrijk en Ierland), zowel als Denemarken deze verplichting door middel van strafrecht hebben ingevoerd (nalaten te melden vormt een misdrijf), hebben de andere landen gekozen voor administratief recht (nalaten te melden vormt een administratieve inbreuk).

Twee Lid-Staten zijn zelfs verder gegaan dan de richtlijn door de objectieve of subjectieve draagwijdte van de meldplicht uit te breiden. Zo heeft Nederland, te zamen met het melden van ongebruikelijke transacties, een systeem van routine kennisgeving van enkele specifieke transacties ingevoerd (kas- en girotransacties en het materiële afgeven of uitgeven van effecten boven een specifieke drempel), en het Verenigd Koninkrijk heeft de verplichting verdachte transacties te melden uitgebreid tot alle natuurlijke en rechtspersonen.

3. De richtlijn is, gezien de bevoegdheid van de Gemeenschap en het beginsel van subsidiariteit, niet bedoeld om de betrokken politionele aspecten te harmoniseren. Deze omvatten de aard en de organisatie van de autoriteiten die de meldingen ontvangen, de voorwaarden waarop een verdachte transactie kan worden geschorst, de procedures die gevolgd moeten worden door de bevoegde autoriteiten wanneer de informatie is verstrekt en het doorgeven van informatie aan andere nationale en buitenlandse autoriteiten.

[REDACTED]

Het is echter duidelijk dat een passende coördinatie van deze en andere aangelegenheden betreffende het politieke aspect zou bijdragen tot een grotere doeltreffendheid van het meldingssysteem in het bijzonder en van het anti-witwassenstelsel als geheel. Zo zouden bij voorbeeld het instellen van centrale meldpunten door alle Lid-Staten, het invoeren van procedures om informatie tussen deze punten te kunnen uitwisselen, het vaststellen van passende regels inzake beslaglegging op en confiscatie van criminele opbrengsten en de verbetering van de samenwerking tussen de justitiële, politieke, douane en andere competente autoriteiten in dit opzicht van bijzonder belang zijn.

Daartoe dienen de Lid-Staten al het mogelijke te doen om de Verdragen van Wenen en Straatsburg te ratificeren en ten uitvoer te leggen, daar deze verdragen onder meer belangrijke aspecten van het strafrecht en de rechtsbijstandsprocedures op het gebied van witwassen harmoniseren. Bovendien dient de Europese Unie ten volle gebruik te maken van alle mogelijkheden die titel VI van het Verdrag van Maastricht biedt met betrekking tot de samenwerking op het gebied van justitie en politie, met inbegrip waar dienstig van het gebruik van Europol, overeenkomstig het door de Europese Raad op 10-11 december 1993 aangenomen actieplan "Justitie en Binnenlandse Zaken". In dit verband dienen de Lid-Staten ter dege rekening te houden met de aanbevelingen over witwassen die door de Raad Justitie en Binnenlandse Zaken in Kopenhagen op 1-2 juni 1993 werden gedaan.

8. PLIHTEN VAN KREDIETINSTELLINGEN EN FINANCIËLE INSTELLINGEN TOT VERTROUWELIJKHEID. ONTHEFFING VAN AANSPRAKELIJKHEID

1. De artikelen 8 en 9 van de richtlijn zijn bedoeld om de minimumvoorwaarden voor de werking van het meldsysteem tot stand te brengen. Artikel 8 verbiedt het aan de betrokken cliënt of een derde mededelen dat inlichtingen werden verstrekt aan de autoriteiten of dat een onderzoek naar het witwassen van geld wordt uitgevoerd, zodat de resultaten van het onderzoek niet in gevaar gebracht kunnen worden. Artikel 9 ontheft kredietinstellingen en financiële instellingen en hun werknemers of leden van de leiding van enigerlei aansprakelijkheid voortvloeiende uit de schending van een verbod op onthulling van informatie, mits zulks te goeder trouw geschiedt. Deze ontheffing is een juridische consequentie van de plicht tot samenwerking die de richtlijn heeft ingevoerd.
2. Zoals blijkt uit **bijlage 1** hebben alle Lid-Staten die de richtlijn hebben getransponeerd in hun wetgeving desbetreffende clausules opgenomen. Twee Lid-Staten hebben artikel 9 van de richtlijn in die zin geïnterpreteerd dat de vrijstellingsclausule niet alleen niet geldt voor het verstrekken van inlichtingen te kwader trouw (daar dit uitdrukkelijk in de tekst van het artikel wordt genoemd) maar ook op meldingen die door nalatigheid worden gedaan. In Duitsland zal de vrijstellingsclausule van toepassing zijn "tenzij de melding plaatsvond op een doelbewuste of door grove nalatigheid veroorzaakte valse wijze" en in Nederland "tenzij, alle feiten en omstandigheden in aanmerking genomen, het aannemelijk is dat geen melding had moeten geschieden".

9. PROCEDURES VOOR INTERNE CONTROLE EN OPLEIDINGSPROGRAMMA'S VOOR WERKNEMERS

1. Zoals in artikel 11, lid 1, van de richtlijn is bepaald moeten de Lid-Staten ervoor zorgen dat kredietinstellingen en financiële instellingen passende procedures voor interne controle en communicatie invoeren om transacties die met het witwassen van geld verband houden te voorkomen en te verhinderen.

Met artikel 11, lid 2, worden deze instellingen verplicht te verzekeren dat de betrokken relevante werknemers deelnemen aan programma's ter bestrijding van witwassen. Deze bepalingen zijn van het grootste belang om te kunnen voldoen aan de andere in de richtlijn vervatte verplichtingen.

2. Ofschoon, zoals blijkt uit **bijlage 1**, de Lid-Staten deze bepalingen hebben overgenomen in hun nationale recht is het om op dit punt volledig aan de richtlijn te voldoen vereist dat de betrokken autoriteiten voortdurend actief zijn met het adviseren, steunen en controleren van de kredietinstellingen en financiële instellingen met betrekking tot de invoering van passende interne controleprocedures en opleidingsprogramma's.

Deze grote reeks verantwoordelijkheden van de autoriteiten, die niet voorbij moeten gaan aan de eigen kenmerken van de verschillende typen financiële activiteiten (banken, verzekeringen, effecten, enz.) maakt een passende coördinatie tussen de nationale lichamen die op dit gebied bevoegd zijn nodig, alsmede een nauwe samenwerking met de betrokken bedrijfsorganisaties.

10. SANCTIES

1. Zoals is bepaald in artikel 14 moeten de Lid-Staten passende maatregelen treffen om de volledige toepassing van alle bepalingen van de richtlijn te garanderen en met name sancties vaststellen die in geval van inbreuk op de ter uitvoering van de richtlijn vastgestelde bepalingen moeten worden toegepast. Een juiste tenuitvoerlegging van deze bepaling is essentieel voor de toepassing van de richtlijn.
2. **Bijlage 7** bevat een tabel van de sancties op inbreuken op de richtlijn, zoals deze zijn bepaald in het nationale recht van de Lid-Staten. Overtreding van het verbod op witwassen (artikel 2 van de richtlijn) wordt in alle Lid-Staten beschouwd als een misdrijf en wordt gestraft met gevangenisstraf of gevangenisstraf en geldboeten. Inbreuken op de andere bepalingen van de richtlijn worden in de meeste Lid-Staten bestraft met administratieve sancties (bij voorbeeld geldboeten of andere sancties die opgelegd worden door bestuurlijke autoriteiten), ofschoon in enkele Lid-Staten (Denemarken, Ierland, Italië, Nederland en het Verenigd Koninkrijk) in sommige gevallen strafrechtelijke sancties (zoals inbewaringstelling of boetes) worden toegepast. In de Lid-Staten (bijv. Luxemburg) waar een uitwasovertreding door nalatendheid (bijv. door geen acht te slaan op beroepsverplichtingen), kunnen overtredingen van de bepalingen van de Richtlijn worden aangevat als een uitwasovertreding onder bepaalde omstandigheden.

De specifieke sancties op dezelfde inbreuk vertonen vrij veel verschillen tussen de Lid-Staten. Om een vergelijking van de geldboeten mogelijk te maken werden deze bij benadering uitgedrukt in ecu. Zoals blijkt uit de tabel hebben enkele Lid-Staten de specifieke sancties voor elke inbreuk in detail bepaald, terwijl andere onbeperkte geldboeten hebben of verwijzen naar sancties in de betrokken prudentiële voorschriften. In enkele gevallen zijn in de wetgeving de straffen op bepaalde inbreuken niet gespecificeerd.

3. Ofschoon met de richtlijn niet wordt beoogd de specifieke straffen te harmoniseren is de Commissie van oordeel dat overeenkomstig artikel 14 de en jurisprudentie van het Hof van Justitie van de EG volgende beginselen in acht moeten worden genomen:

- beginsel van effectiviteit: de sancties moeten een duidelijk resultaat met zich brengen
- beginsel van zekerheid: er moet rechtszekerheid bestaan betreffende de toe te passen sanctie
- beginsel van ontmoediging: de sancties moeten voldoende ontmoedigend zijn om inbreuken tegen te gaan.

De Commissie zal in het bijzonder toezien op de toepassing door de Lid-Staten van deze beginselen en zal in geval van twijfel informatie vragen en zo nodig de inbreukprocedures van de Verdragen aanvangen.

11. AUTORITEITEN DIE VERANTWOORDELIJK ZIJN VOOR DE TOEPASSING VAN DE RICHTLIJN

1. Het voorkomen van witwassen is een factor die bijdraagt tot het behoud van de soliditeit en stabiliteit van het financiële stelsel, zoals in de eerste overweging van de richtlijn wordt verklaard. Zoals echter in de vierde overweging wordt gesteld gaat het niet uitsluitend en evenmin voornamelijk om een vraagstuk van bedrijfseconomisch toezicht. In de richtlijn wordt de voornaamste taak voor het bestrijden van witwassen toegekend aan de "de voor de bestrijding van het witwassen van geld verantwoordelijke autoriteiten", die genoemd worden in de artikelen 6, 7, 8, 9 en 10, terwijl de toezichtautoriteiten, die in artikel 1 de "bevoegde autoriteiten" worden genoemd in artikel 10 een beperkte rol krijgen. In de tekst van de Gemeenschap worden de "voor de bestrijding van het witwassen van geld verantwoordelijke autoriteiten" niet gedefinieerd. De Lid-Staten kunnen dus besluiten welke autoriteit of autoriteiten deze functie vervullen. We kunnen gebruik maken van bestaande politie-autoriteiten of een of meer autoriteiten voor dit doel creëren. Niets belet de Lid-Staten aan de toezichtautoriteiten taken op dit gebied te geven.

-
2. Ten aanzien van de functie van de autoriteiten van het land van oorsprong en het land van ontvangst leidt een juiste interpretatie van de richtlijn tot de conclusie dat de autoriteiten van het land van ontvangst primair bevoegd zijn voor het controleren van de verplichtingen die voortvloeien uit deze communautaire tekst. In de richtlijn is geen regeling getroffen voor de samenwerking tussen de witwasautoriteiten van de verschillende Lid-Staten, daar de Gemeenschap geen bevoegdheid heeft op strafrechtelijk gebied. De samenwerking tussen deze autoriteiten zal plaatsvinden in het kader van de bilaterale of multilaterale overeenkomsten over bijstand op het gebied van politie, administratieve en justitie en de samenwerking tussen Lid-Staten op grond van de derde pijler van het Verdrag van Maastricht.

Samenwerking tussen de toezichtautoriteiten van de Lid-Staten van oorsprong en ontvangst in het geval van witwassen kan nodig zijn wanneer dientengevolge bedrijfseconomische maatregelen nodig waren om de soliditeit van de krediet- of financiële instelling te waarborgen. Een dergelijke samenwerking kan plaatsvinden in het kader van bestaande mechanismen in de financiële diensten richtlijnen, of in bilaterale overeenkomsten.

3. De aanwijzing van de autoriteiten die in elke Lid-Staat verantwoordelijk zijn voor het bestrijden van het witwassen van geld en het bepalen van de specifieke bevoegdheden van deze autoriteiten werd overgelaten aan de Lid-Staten en wordt dus niet behandeld in dit verslag.
4. Enkele Lid-Staten hebben besloten hun wetgeving tot omzetting van de richtlijn een extraterritoriaal effect te geven waardoor de bijkantoren in andere Lid-Staten van hun financiële instellingen onderworpen zouden worden aan de regels van het land van oorsprong. Potentiële rechtsconflicten tussen het land van herkomst en het land van ontvangst zouden vermeden kunnen worden door te veronderstellen dat volgens het territorialiteitsbeginsel dat ten grondslag ligt aan de witwasrichtlijn het recht van het land van herkomst uitsluitend toegepast mag worden in de mate dat het niet in strijd is met de regels van het land van ontvangst.

III. CONCLUSIES

1. De tenuitvoerlegging van de richtlijn heeft een duidelijk effect gehad op de invoering van de stelsels ter bestrijding van het witwassen door de Lid-Staten. Op het tijdstip dat de Commissie haar voorstel voor een richtlijn aan de Raad zond (maart 1990) was het witwassen in slechts één Lid-Staat een specifiek strafrechtelijk misdrijf en voor de financiële stelsels in de Gemeenschap bestonden geen verplichte regels ter voorkoming van dit verschijnsel en ter verzekering van samenwerking met de relevante autoriteiten.

Ten tijde van het opstellen van dit verslag is witwassen een misdrijf in de twaalf Lid-Staten. De elf Lid-Staten die de richtlijn hebben getransponeerd hebben alle regels vastgesteld die gericht zijn op het beschermen van hun financiële stelsels tegen witwassen en hun kredietinstellingen en hun financiële instellingen zijn verplicht in dit opzicht actief met de relevante autoriteiten samen te werken.

2. Ten aanzien van de status van witwassen in het strafrecht hebben de twaalf Lid-Staten het witwassen van de opbrengsten van de handel in verdovende middelen een misdrijf gemaakt en acht van de Lid-Staten hebben het witwassen van de opbrengsten van alle criminele activiteiten en van ernstige misdaden tot misdrijven gemaakt. Drie van de vier landen waarvan de definities van witwassen van geld nog beperkt zijn tot de opbrengsten van de handel in verdovende middelen zijn voornemens hun misdrijf witwassen in de zeer nabije toekomst uit te breiden.
3. Ten aanzien van de specifieke wetgeving tot omzetting van de richtlijn zijn tien Lid-Staten verder gegaan dan krachtens de communautaire tekst verplicht was, zoals in de overwegingen werd aanbevolen, en zij hebben witwassen van andere opbrengsten van criminele activiteiten dan die van de handel in verdovende middelen onder hun wetgeving doen vallen. Zes landen hebben hun regeling doen gelden voor het witwassen van de opbrengsten van alle criminele activiteiten en drie landen, ook al doen zij dit niet in het algemeen, hebben in hun wetgeving betreffende witwassen een zeer ruime reeks opbrengsten van criminele activiteiten, opgenomen.
4. De aangenomen wetgevingen zijn van toepassing op het gehele financiële stelsel (kredietinstellingen, levensverzekeringsmaatschappijen, beleggingsinstellingen, "wisselkantoren", credit card-instellingen, leasing- en factoring-maatschappijen, enz.), zoals is bepaald in de richtlijn die verwijst naar de bijlage bij de tweede bankrichtlijn. Een dusdanig breed toepassingsgebied is opmerkelijk in vergelijkend recht. Niettemin moeten enkele Lid-Staten hun wetgeving nog verder ontwikkelen ten einde te verzekeren dat deze instellingen voldoen aan hun verplichtingen op het gebied van witwassen van geld. Dit vereist speciale werkzaamheden met betrekking tot die instellingen die niet onder bedrijfseconomisch toezicht staan, zoals in de meeste landen "wisselkantoren".
5. Zes landen passen hun regeling geheel of ten dele toe op enkele categorieën niet-financiële beroepen en zulks ondanks de ruime eigen beslissingsbevoegdheid die hun is gelaten in artikel 12. De voornaamste categorieën zijn gokbedrijven (casino's), handelaren in hoogwaardige voorwerpen (vastgoed, edele metalen, juwelen en kunst/antiquiteiten) en juridische beroepen die financiële activiteiten uitoefenen (notarissen en andere juridische beroepen). De specifieke beroepen die zijn opgenomen en de voor hen geldende verplichtingen verschillen aanzienlijk van land tot land.
6. In alle Lid-Staten hebben de kredietinstellingen en financiële instellingen de plicht actief samen te werken met de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor het witwassen van geld en derhalve werd het beroepsgeheim op dit gebied volledig opgeheven. Hoewel met de richtlijn niet de politieke procedures worden geharmoniseerd zijn niettemin aangelegenheden als de aard en de organisatie van de autoriteiten die de meldingen van verdachte transacties ontvangen, de voorwaarden waarop de autoriteiten een verdachte transactie kunnen schorsen, en het verstrekken

[REDACTED]

van informatie aan andere autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor het bestrijden van het witwassen van geld, geregeld naar keuze van elke Lid-Staat.

7. Ofschoon door de Lid-Staten omvangrijke werkzaamheden werden verricht ten einde een stelsel ter bestrijding van witwassen op te zetten volgens de beginselen van de richtlijn, zijn op **nationaal niveau** nog verdere inspanningen nodig in het bijzonder op de volgende gebieden:
- verfijning van de toezichtsystemen ten einde een doeltreffende toepassing van de witwaswetgeving door alle instellingen die onder de richtlijn vallen te garanderen;
 - advisering, ondersteuning en controle van kredietinstellingen en financiële instellingen met betrekking tot het invoeren van passende maatregelen van interne controle en communicatieprocedures en het organiseren van opleidingsprogramma's. Dit omvat het opstellen van richtsnoeren die aangepast zijn aan de verschillende typen financiële activiteiten, zulks in samenwerking met de relevante bevoegde autoriteiten en de bedrijfsorganisaties;
 - advisering over de omschrijving van patronen van witwasmethoden en van verdachte transacties;
 - versterking van de samenwerking tussen de verschillende autoriteiten en lichamen die verantwoordelijkheden hebben op het gebied van het witwassen van geld.
8. Op het **niveau van de Europese Unie** zouden de werkzaamheden op de volgende punten gericht moeten worden:
- De Commissie zal alle nodige maatregelen nemen om te verzekeren dat de richtlijn volledig en naar behoren door alle Lid-Staten wordt omgezet. Bijzondere aandacht wordt geschonken aan de doorzichtigheid en de doeltreffendheid van sancties betreffende de verschillende bepalingen van de richtlijn.
 - De Commissie en de Lid-Staten moeten hun werkzaamheden in het kader van het Contactcomité Witwassen voortzetten ten einde te komen tot een beter gecoördineerde toepassing van de Richtlijn, en in het bijzonder van artikel 12 van de richtlijn betreffende beroepen buiten het financiële stelsel.
 - In het kader van het Contactcomité moeten de Commissie en de Lid-Staten ook hun werkzaamheden voortzetten t.a.v. het probleem betreffende de toepassing van de identificatievereisten voor transacties op afstand ten einde te komen tot alternatieve procedures die een passend evenwicht bieden tussen flexibiliteit en veiligheid. Daarbij moet zoveel als mogelijk rekening worden gehouden met toekomstige ontwikkelingen in de FATF op dit gebied.

9. **Naast het toepassingsgebied van de richtlijn** vereist het Europese systeem ter bestrijding van het witwassen van geld een grotere coördinatie en samenwerking tussen de Lid-Staten op administratief politieel en juridisch gebied. Aangelegenheden als het definiëren van het misdrijf witwassen, het onderling uitwisselen van informatie door de autoriteiten van de Lid-Staten, rechtsbijstand, en maatregelen betreffende inbeslagneming en confiscatie van criminele opbrengsten, zijn immers veelal uitsluitend op nationaal niveau geregeld zonder dat rekening wordt gehouden met de noodzakelijke coördinatie en samenwerking tussen de leden van de Europese Unie. Deze situatie heeft een negatief effect op de bestrijding van witwassen, gezien de transnationale dimensie van dit verschijnsel.

Derhalve moeten de Lid-Staten al het nodige doen om de Verdragen van Wenen en Straatsburg te ratificeren, welke Verdragen onder meer belangrijke aspecten van strafrecht en rechtsbijstandprocedures op het gebied van witwassen harmoniseren. Bovendien dient de Europese Unie ten volle gebruik te maken van alle mogelijkheden die titel VI van het Verdrag van Maastricht biedt met betrekking tot samenwerking op het gebied van justitie en politie, met inbegrip van, waar nodig, het gebruik van Europol, zoals is voorzien in het actieplan "Justitie en binnenlandse zaken" dat door de Europese Raad werd aangenomen op 10-11 december 1993. In dit verband dienen de Lid-Staten zorgvuldig rekening te houden met de aanbevelingen inzake witwassen die werden aangenomen op de Raad Justitie en Binnenlandse Zaken te Kopenhagen op 1-2 juni 1993.

Artikel van de richtlijn	Beknopte beschrijving van de inhoud	Overeenkomstig artikel in de nationale wetgeving					
		BELGIË	DENEMARKEN	DUITSLAND	GRIEKENLAND	SPANJE	FRANKRIJK
1 (streepjes 1,2)	Instellingen die onder de richtlijn vallen	Artikel 2 van A	Artikel 1 van C	§ 1 van E	-	Artikel 2(1) van H	Artikel 1 van J
2,1 (streepjes 3 en 5)	Verbod op witwassen	Artikel 3(1),(2) van A en artikelen 42,43,43 bis en 505 van B	Artikelen 191a en 300c van D artikel 2(1) van C	§ 261 van F	Artikel 394A van G	Artikel 1(1),(2) van H en artikel 344bis(j) van I	Artikel 222-38 van M
3(1)	Identificatie van klanten bij het aangaan van zakelijke betrekkingen, inclusief het openen van rekeningen en het in bewaring nemen van activa	Artikel 4(1-) van A	Artikel 4(1) van C	§ 2 van E § 154, par2 of FF	-	Artikel 3(1) van H	Artikel 12 van J artikel 3 van K
3(2)	Identificatie van klanten bij transacties in één verrichting	Artikel 4(2-) van A	Artikel 4(2),(3) van C	§ 2(1)(2) en (4) van E	-	Artikel 3(1) van H	Artikel 12 van J
3(3)	Vrijstelling van identificatieplicht in het geval van kleine verzekeringstransacties	Artikel 6(2) van A	Artikel 5(1) van C	§ 4(1) van E	-	Vrijstelling niet gebruikt	Vrijstelling niet gebruikt
3(4)	Facultatieve vrijstelling van identificatieplicht in het geval van bedrijfs- of beroepspensioenverzekering	Mogelijkheid niet gebruikt	Artikel 5(1) van C	§ 4(2) van E	-	Mogelijkheid niet gebruikt	Mogelijkheid niet gebruikt
3(5)	Redelijke maatregelen tot identificatie van de economische eigenaar	Artikel 5 van A	Artikel 6(1) van C	§ 8(1) van E	-	Artikel 3(1) van H	Artikel 12 van J artikel 3 van K
3(6)	Identificatie in ieder geval bij een vermoeden van witwassen	Artikel 4(2) van A	Artikelen 4(4) en 5(2) van C	§ 6 van E	-	Artikel 3(1) van H	-

A België 1: Wet tot voorkoming van het gebruik van het financieel stelsel voor het witwassen van geld (11/1/93)

B België 2: Belgisch wetboek van strafrecht

C Denemarken 1: Deense wet houdende maatregelen ter voorkoming van het witwassen van geld (wet nr. 348; 9/6/93)

D Denemarken 2: Deens wetboek van strafrecht

E Duitsland 1: Wet op het opsporen van opbrengsten van ernstige misdaden (25/10/93)

F Duitsland 2: Duits wetboek van strafrecht

FF Duitse belastingwetgeving

FFF Duitse handelswetgeving

G Griekenland 1: Grieks wetboek van strafrecht

H Spanje 1: Wet 18 van 28/12/93 betreffende specifieke maatregelen tot voorkoming van het witwassen van geld

I Spanje 2: Spaans wetboek van strafrecht

II Spanje 3

J Frankrijk 1: Wet 90-614 van 12/7/90 betreffende de functie van financiële instellingen bij het bestrijden van witwassen van opbrengsten uit handel in verdovende middelen

K Frankrijk 2: Decreet nr. 91-160 van 13/2/91

L Frankrijk 3: Verordening nr. 91-07 van 15/2/91

M Frankrijk 4: Frans wetboek van strafrecht

Artikel van de richtlijn	Beknpte beschrijving van de inhoud	Overeenkomstig artikel in de nationale wetgeving					
		BELGIË	DENEMARKEN	DUITSLAND	GRIEKENLAND	SPANJE	FRANKRIJK
3(7)	Vrijstelling van identificatieplicht voor kredietinstellingen en financiële instellingen die zelf vallen onder de richtlijn	Artikel 6 van A	Artikel 8(1) van C	§ 2(3) en 8(2) van E	-	Artikel 3(1) van H	Artikel 3 van K
3(8)	Facultatieve vrijstelling van identificatieplicht bij verzekeringstransacties wanneer de betaling geschiedt via rekeningen die onder de richtlijn vallen	Mogelijkheid niet gebruikt	Mogelijkheid niet gebruikt	§ 4(4) van E	-	Mogelijkheid niet gebruikt	Mogelijkheid niet gebruikt
4(1)	Plicht een afschrift van of verwijzingen naar de identificatie te bewaren gedurende ten minste vijf jaar	Artikel 7(1)-(2) van A	Artikel 9(1) van C	§ 9(1),(3) van E	-	Artikel 3(3) van H	Artikel 15 van J en artikel 2 van L
4(2)	Plicht registratie en bewijsstukken van transacties voor ten minste vijf jaar te bewaren	Artikel 7(3-) van A	Artikel 9(2) van C	§ 257, 238 en 239 van FFF	-	Artikel 3(3) van H	Artikel 15 van J en artikel 2 van L
5	Plicht bijzondere aandacht te besteden aan transacties die het meest verband kunnen houden met witwassen	Artikel 8 van A	-	-	-	Artikel 3(2) van H	Artikel 14 van J artikel 4 van K en artikel 4 van L
6 en 7	Plicht van kredietinstellingen en financiële instellingen samen te werken met de autoriteiten en verdachte transacties te melden	Artikelen 10,12,13, 15§1 en 18 van A	Artikel 10 van C	§ 11(1) en (2) van E	-	Artikel 3(4),(5) van H	Artikelen 3 en 6 van J en artikel 3 van L
8	Plicht van vertrouwelijkheid voor kredietinstellingen en financiële instellingen ten aanzien van ingesteld onderzoek	Artikel 19 van A	Artikel 12(1) van C	§ 11(3) van E	-	Artikel 3(6) van H	Artikel 10 van J
9	Vrijstelling van aansprakelijkheid voor werknemers voor het te goeder trouw onthullen van informatie op basis van deze richtlijn	Artikel 20 van A	Artikel 12(2) van C	§ 12 van E	-	Artikel 4 van H	Artikel 9 van J

A België 1: Wet tot voorkoming van het gebruik van het financieel stelsel voor het witwassen van geld (11/1/93)

B België 2: Belgisch wetboek van strafrecht

C Denemarken 1: Deense wet houdende maatregelen ter voorkoming van het witwassen van geld (wet nr. 348; 9/6/93)

D Denemarken 2: Deens wetboek van strafrecht

E Duitsland 1: Wet op het opsporen van opbrengsten van ernstige misdaden (25/10/93)

F Duitsland 2: Duits wetboek van strafrecht

FF Duitse belastingwetgeving

FFF Duitse handelswetgeving

G Griekenland 1: Grieks wetboek van strafrecht

H Spanje 1: Wet 18 van 28/12/93 betreffende specifieke maatregelen tot voorkoming van het witwassen van geld

I Spanje 2: Spaans wetboek van strafrecht

II Spanje 3

J Frankrijk 1: Wet 90-614 van 12/7/90 betreffende de functie van financiële instellingen bij het bestrijden van witwassen van opbrengsten uit handel in verdovende middelen

K Frankrijk 2: Decreet nr. 91-160 van 13/2/91

L Frankrijk 3: Verordening nr. 91-07 van 15/2/91

M Frankrijk 4: Frans wetboek van strafrecht

Artikel van de richtlijn	Beknopte beschrijving van de inhoud	Overeenkomstig artikel in de nationale wetgeving					
		BELGIË	DENEMARKEN	DUITSLAND	GRIEKENLAND	SPANJE	FRANKRIJK
10	Verplichting voor de toezichtautoriteiten verdachte transacties te melden	Artikel 21 van A	Artikel 11(1) van C	§ 13 van E	-	Artikel 16 van H	Artikel 16 van J
11(1)	Plicht voor kredietinstellingen en financiële instellingen procedures voor interne controle en communicatie in te voeren ter voorkoming van witwassen	Artikel 10 van A	Artikel 3(1) van C	§ 14(1)(2) van E	-	Artikel 3(7) van H	Artikelen 2 en 6 van L
11(2)	Plicht voor kredietinstellingen en financiële instellingen opleidingsprogramma's voor hun werknemers op te zetten	Artikel 9 van A	Artikel 3(1) van C	§ 14(1)(2) van E	-	Artikel 3(8) van H	Artikelen 2 en 6 van L
12	Uitbreiding van de bepalingen van de richtlijn tot andere beroepen en ondernemingen dan kredietinstellingen en financiële instellingen	-	Wet op casino's	§ 3(1) en artikel 6 van E	-	Artikel 2(2) van H	Artikelen 2 en 18 van J
14	Sancties voor inbreuken op de verplichtingen van artikel 2	Artikelen 42,43, 43 bis en 505 van B	Artikelen 191, 284 en 300c van D	§ 261 van F	Artikel 394A van G	Artikel 344bis (j) van I	Artikel 222-38 van M
14	Sancties voor inbreuken op andere verplichtingen van de richtlijn dan die van artikel 2	Artikel 22 van A	Artikel 13 van C	§ 17 van E		Artikelen 5 tot 12 van H	Artikelen 7 en 17 van J

A België 1: Wet tot voorkoming van het gebruik van het financieel stelsel voor het witwassen van geld (11/1/93)

B België 2: Belgisch wetboek van strafrecht

C Denemarken 1: Deense wet houdende maatregelen ter voorkoming van het witwassen van geld (wet nr. 348; 9/6/93)

D Denemarken 2: Deens wetboek van strafrecht

E Duitsland 1: Wet op het opsporen van opbrengsten van ernstige misdaden (25/10/93)

F Duitsland 2: Duits wetboek van strafrecht

FF Duitse belastingwetgeving

FFF Duitse handelswetgeving

G Griekenland 1: Grieks wetboek van strafrecht

H Spanje 1: Wet 18 van 28/12/93 betreffende specifieke maatregelen tot voorkoming van het witwassen van geld

I Spanje 2: Spaans wetboek van strafrecht

II Spanje 3

J Frankrijk 1: Wet 90-614 van 12/7/90 betreffende de functie van financiële instellingen bij het bestrijden van witwassen van opbrengsten uit handel in verdovende middelen

K Frankrijk 2: Decreet nr. 91-160 van 13/2/91

L Frankrijk 3: Verordening nr. 91-07 van 15/2/91

M Frankrijk 4: Frans wetboek van strafrecht

Artikel van de richtlijn	Beknopte beschrijving van de inhoud	Overeenkomstig artikel in de nationale wetgeving					
		IERLAND	ITALIË	LUXEMBURG	NEDERLAND	PORTUGAL	VK
1 (streepjes 1,2)	Instellingen die onder de richtlijn vallen	Artikel 32(1) van N	Artikel 1 van Q	Artikel 38(1) van R	Artikel 1(1)(a) van U	Artikel 2 van Y	Artikel 4 van AA
2,1 (streepjes 3 en 5)	Verbod op witwassen	Artikel 31 van N	Artikel 648bis van O	Artikel 38(3) van R en artikel 8-1 van S	Artikelen 416, 417, 417 bis van X	Artikel 23 van Z	Artikelen 93, 102 van BB artikelen 23A, 24 van CC en artikel 14 van DD
3(1)	Identificatie van klanten bij het aangaan van zakelijke betrekkingen, inclusief het openen van rekeningen en het in bewaring nemen van activa	Artikel 32(3) van N	Artikel 2.4 van Q	Artikel 39(1) van R	Artikel 1(1)(b), 2(1) en 3 van U artikelen 5,6 van W	Artikel 3(1) van Y	Artikel 7(1),(2) van AA
3(2)	Identificatie van klanten bij transacties in één verrichting	Artikel 32(3) van N	Artikel 2.1,2.2 van Q	Artikel 39(2) van R	Artikelen 2(1) en 3 van U artikel 3 van W	Artikel 3(2) van Y	Artikel 7(1),(4), (5) van AA
3(3)	Vrijstelling van identificatieplicht in het geval van kleine verzekeringstransacties	Artikel 32(7) van N	Vrijstelling niet gebruikt	Artikel 89-2(2) of SS	Artikel 1(1)(b)(5) van U artikelen 1 en 2 van W	Artikel 4(1),(2) van Y	Artikel 10 van AA
3(4)	Facultatieve vrijstelling van identificatieplicht in het geval van bedrijfs- of beroepspensioenverzekering	Artikel 32(7) van N	Mogelijkheid niet gebruikt	Artikel 89-2(3) of SS	Artikel 2(3) van U	Artikel 4(1)(b) van Y	Artikel 10(1)(e) van AA
3(5)	Redelijke maatregelen tot identificatie van de economische eigenaar	Artikel 32(5) van N	Artikel 4.1 van P	Artikel 39(3) van R	Artikel 5(4) van U	Artikel 6 van Y	Artikel 9 van AA
3(6)	Identificatie in ieder geval bij een vermoeden van witwassen	Artikel 32(3) van N	-	Artikel 39(4) van R	Artikel 2(2) van U	Artikel 5 van Y	Artikel 7(3) van AA

N Ierland 1: Iers wetboek van strafrecht

O Italië 1: Italiaans wetboek van strafrecht, zoals gewijzigd bij wet nr. 55 van 19 maart 1990

P Italië 2: Wet nr.197 van 3/5/91 "... ter voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld

Q Italië 3: Besluit van het Ministerie van Financiën van 19/12/91.

R Luxemburg 1: Wet van 5/4/93 betreffende de financiële sector (Deel II)

S Luxemburg 2: Wet van 7/7/89 tot wijziging van de wet van 19/2/73 inzake de verkoop van medische stoffen

SS Luxemburg 3: Wet van 18/12/93 tot wijziging van verzekeringswetgeving

T Nederland 1: Wet Melding ongebruikelijke transacties van 16/12/93

U Nederland 2: Wet Identificatie bij financiële dienstverlening van 16/12/93

V Nederland 3: Ministerieel besluit bij de Wet Melding ongebruikelijke transacties

W Nederland 4: Ministerieel besluit ingevolge de Wet Identificatie bij financiële dienstverlening van 1993

X Nederland 5: Nederlands wetboek van strafrecht

Y Portugal 1: Wetsdecreet nr. 313 van 15/08/93

Z Portugal 2: Wetsdecreet nr. 15 van 22/01/93

AA Verenigd Koninkrijk 1: Verordeningen witwassen (1993)

BB Verenigd Koninkrijk 2: Wet strafrecht (1988) zoals gewijzigd bij de wet strafrecht (1993)

CC Verenigd Koninkrijk 3: Wet misdrijven drugshandel (1986).

DD Verenigd Koninkrijk 4: Wet strafrecht (internationale samenwerking) (1990)

EE Verenigd Koninkrijk 5: Wet strafrecht (Schotland) (1987), zoals gewijzigd bij de wet strafrecht

FF Verenigd Koninkrijk 6: Wet voorkoming terrorisme (tijdelijke bepalingen) (1989)

Artikel van de richtlijn	Beknopte beschrijving van de inhoud	Overeenkomstig artikel in de nationale wetgeving					
		IERLAND	ITALIË	LUXEMBURG	NEDERLAND	PORTUGAL	VK
3(7)	Vrijstelling van identificatieplicht voor kredietinstellingen en financiële instellingen die zelf vallen onder de richtlijn	Artikel 32(6) van N	Artikel 2.5 van Q	Artikel 39(5) van R	Artikel 2(4)(a), (b) van U, en artikel 4(1)(3) van W	Artikel 4(3) van Y	Artikel 10(1) van AA
3(8)	Facultatieve vrijstelling van identificatieplicht bij verzekeringstransacties wanneer de betaling geschiedt via rekeningen die onder de richtlijn vallen	Artikel 32(8) van N	Mogelijkheid niet gebruikt	Artikel 89-2(3) of SS	Artikel 4(2),(3) van U	Artikel 4(1)(c) van Y	Artikel 8 van AA
4(1)	Plicht een afschrift van of verwijzingen naar de identificatie te bewaren gedurende ten minste vijf jaar	Artikel 32(9) van N	Artikelen 2.4, 2.5 en 2.6 van P	Artikel 39(6)(1-) van R	Artikelen 6 en 7 van U	Artikel 9(1) van Y	Artikel 12 van AA
4(2)	Plicht registratie en bewijsstukken van transacties voor ten minste vijf jaar te bewaren	Artikel 32(9) van N	Artikelen 2.4, 2.5 en 2.6 van P	Artikel 39(6)(2-) van R	Artikelen 6 en 7 van U	Artikel 9(2) van Y	Artikel 12 van AA
5	Plicht bijzondere aandacht te besteden aan transacties die het meest verband kunnen houden met witwassen	-	-	Artikel 39(7) van R	-	Artikel 8 van Y	-
6 en 7	Plicht van kredietinstellingen en financiële instellingen samen te werken met de autoriteiten en verdachte transacties te melden	Artikelen 57(1) en 63(2) van N	Artikel 3 van P	Artikel 40(1), (2), (3) van R	Artikelen 9 en 10 van T en artikelen 1-3 van V	Artikel 10(1), (2), (3) van Y	Artikel 26B van CC artikel 43A van EE artikel 18 van FF
8	Plicht van vertrouwelijkheid voor kredietinstellingen en financiële instellingen ten aanzien van ingesteld onderzoek	Artikel 58 van N	Artikel 3(7) van P	Artikel 40(4) van R	Artikel 19 van T	Artikel 10(4) van Y	Artikel 93D van BB artikel 26C van CC artikel 43B van EE
9	Vrijstelling van aansprakelijkheid voor werknemers voor het te goeder trouw onthullen van informatie op basis van deze richtlijn	Artikel 57(7) van N	Artikel 3(5) van P	Artikel 41(2),(6) van R	Artikel 13 van T	Artikel 13 van Y	Artikelen 23A(5) en 26B(4),(5),(6) van CC

N Ierland 1: Iers wetboek van strafrecht

O Italië 1: Italiaans wetboek van strafrecht, zoals gewijzigd bij wet nr. 55 van 19 maart 1990

P Italië 2: Wet nr.197 van 3/5/91 "... ter voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld

Q Italië 3: Besluit van het Ministerie van Financiën van 19/12/91.

R Luxemburg 1: Wet van 5/4/93 betreffende de financiële sector (Deel II)

S Luxemburg 2: Wet van 7/7/89 tot wijziging van de wet van 19/2/73 inzake de verkoop van medische stoffen

SS Luxemburg 3: Wet van 18/12/93 tot wijziging van verzekeringswetgeving

T Nederland 1: Wet Melding ongebruikelijke transacties van 16/12/93

U Nederland 2: Wet Identificatie bij financiële dienstverlening van 16/12/93

V Nederland 3: Ministerieel besluit bij de Wet Melding ongebruikelijke transacties

W Nederland 4: Ministerieel besluit ingevolge de Wet Identificatie bij financiële dienstverlening van 1993

X Nederland 5: Nederlands wetboek van strafrecht

Y Portugal 1: Wetsdecreet nr. 313 van 15/08/93

Z Portugal 2: Wetsdecreet nr. 15 van 22/01/93

AA Verenigd Koninkrijk 1: Verordeningen witwassen (1993)

BB Verenigd Koninkrijk 2: Wet strafrecht (1988) zoals gewijzigd bij de wet strafrecht (1993)

CC Verenigd Koninkrijk 3: Wet misdrijven drugshandel (1986).

DD Verenigd Koninkrijk 4: Wet strafrecht (internationale samenwerking) (1990)

EE Verenigd Koninkrijk 5: Wet strafrecht (Schotland) (1987), zoals gewijzigd bij de wet strafrecht

FF Verenigd Koninkrijk 6: Wet voorkoming terrorisme (tijdelijke bepalingen) (1989)

Artikel van de richtlijn	Beknopte beschrijving van de inhoud	Overeenkomstig artikel in de nationale wetgeving					
		IERLAND	ITALIË	LUXEMBURG	NEDERLAND	PORTUGAL	VK
10	Verplichting voor de toezichtautoriteiten verdachte transacties te melden	Artikel 57(2) van N	-	-	Artikel 17 van T	Artikel 12 van Y	Artikelen 15 en 16 van AA
11(1)	Plicht voor kredietinstellingen en financiële instellingen procedures voor interne controle en communicatie in te voeren ter voorkoming van witwassen	-	Artikel 3(8) van P	Artikel 40(5)(a) van R	Artikel 3(e) van T	Artikel 14(1) van Y	Artikelen 5(1)(a) en 14 van AA
11(2)	Plicht voor kredietinstellingen en financiële instellingen opleidingsprogramma's voor hun werknemers op te zetten	-	Artikel 3(8) van P	Artikel 40(5)(b) van R	Artikel 3(e) van T	Artikel 14(2) van Y	Artikel 5 van AA
12	Uitbreiding van de bepalingen van de richtlijn tot andere beroepen en ondernemingen dan kredietinstellingen en financiële instellingen	Artikel 32(10)(a) van N	-		Artikel 1(a)(6) van T	-	Artikel 26(B)(1) van CC en artikel 43(A)(1) van EE
14	Sancties voor inbreuken op de verplichtingen van artikel 2	Artikel 31 van N	Artikelen 648bis, 648ter van O	Artikelen 8-1 en 10 4 van S	Artikelen 416,417, 417bis van X	Artikel 23 van Z	Artikel 93 van BB, artikel 23(A),24 van CC en artikel 14 van DD
14	Sancties voor inbreuken op andere verplichtingen van de richtlijn dan die van artikel 2	Artikelen 32(12), 57(5), 58(4) en 63(10) van N	Artikelen 2(7),(8) en 5 van Q	Artikelen 59 en 63 van R en Artikel 8-1 van S	Artikel 21 van T en artikel 9 van U	Artikelen 24 tot 29 van Y	Artikel 5 van AA, artikel 26(B),(C) van CC en artikel 43(A),(B) van EE

N Ierland 1: Iers wetboek van strafrecht

O Italië 1: Italiaans wetboek van strafrecht, zoals gewijzigd bij wet nr. 55 van 19 maart 1990

P Italië 2: Wet nr.197 van 3/5/91 "... ter voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld

Q Italië 3: Besluit van het Ministerie van Financiën van 19/12/91.

R Luxemburg 1: Wet van 5/4/93 betreffende de financiële sector (Deel II)

S Luxemburg 2: Wet van 7/7/89 tot wijziging van de wet van 19/2/73 inzake de verkoop van medische stoffen

SS Luxemburg 3: Wet van 18/12/93 tot wijziging van verzekeringswetgeving

T Nederland 1: Wet Melding ongebruikelijke transacties van 16/12/93

U Nederland 2: Wet Identificatie bij financiële dienstverlening van 16/12/93

V Nederland 3: Ministerieel besluit bij de Wet Melding ongebruikelijke transacties

W Nederland 4: Ministerieel besluit ingevolge de Wet Identificatie bij financiële dienstverlening van 1993

X Nederland 5: Nederlands wetboek van strafrecht

Y Portugal 1: Wetsdecreet nr. 313 van 15/08/93

Z Portugal 2: Wetsdecreet nr. 15 van 22/01/93

AA Verenigd Koninkrijk 1: Verordeningen witwassen (1993)

BB Verenigd Koninkrijk 2: Wet strafrecht (1988) zoals gewijzigd bij de wet strafrecht (1993)

CC Verenigd Koninkrijk 3: Wet misdrijven drughandel (1986).

DD Verenigd Koninkrijk 4: Wet strafrecht (internationale samenwerking) (1990)

EE Verenigd Koninkrijk 5: Wet strafrecht (Schotland) (1987), zoals gewijzigd bij de wet strafrecht

FF Verenigd Koninkrijk 6: Wet voorkoming terrorisme (tijdelijke bepalingen) (1989)

Ondertekening ratificatie en implementatie van de Verdragen van Wenen en Straatsburg

27[illegible]

BIJLAGE 3:

Typen opbrengsten van criminele activiteiten die vallen onder het misdrijf witwassen in het strafrecht van de Lid-Staten

Lid-Staat	Verdoven- de middelen	Terrorisme	Illegale wapenhandel	Prostitutie	Smokkel	Afpersing	Andere	Georganiseer- de misdaad	Alle criminele activiteiten en ernstige misdaden
België									
Denemarken							Misdaden tegen eigendom		
Duitsland									
Griekenland							Ontvoering, illegale verwijdering van menselijke organen		
Spanje									
Frankrijk									
Ierland									
Italië									
Luxemburg									
Nederland									
Portugal									
Verenigd Koninkrijk									

Typen opbrengsten die specifiek onder de wetgeving vallen
Typen opbrengsten die impliciet onder de wetgeving vallen aangezien opbrengsten van alle criminele activiteiten of ernstige misdaden zijn inbegrepen
Typen opbrengsten die niet onder de wetgeving vallen

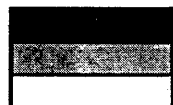
BIJLAGE 4:

Typen opbrengsten van criminele activiteiten die vallen onder de definitie "witwassen van geld" in de specifieke wetgeving van de Lid-Staten waarbij de richtlijn is omgezet

Artikel 1 (streepjes 3 en 5) van de richtlijn witwassen

Lid-Staat	Verdovende middelen	Terrorisme	Illegale wapenhandel	Prostitutie	Smokkel	Overige	Georganiseerde misdaad	Alle criminele activiteiten of ernstige misdaden
BELGIË ¹						Zwarte arbeid en slavenhandel		
DENEMARKEN ²								
DUITSLAND								
GRIEKENLAND ³								
SPANJE ²								
FRANKRIJK ²								
IERLAND								
ITALIË								
LUXEMBURG								
NEDERLAND								
PORTUGAL								
VERENIGD KONINKRIJK ⁴								

29

Typen opbrengsten die specifiek onder de wetgeving vallen

Typen opbrengsten die impliciet onder de wetgeving vallen

Typen opbrengsten die niet onder de wetgeving vallen

- 1 De strafrechtelijke definitie van witwassen in België is ruimer dan die van de wetgeving waarbij de richtlijn is getransponeerd aangezien het misdrijf witwassen opbrengsten van alle criminele activiteiten omvat.
- 2 De strafrechtelijke definitie van witwassen is enger dan die van de wetgeving waarbij de richtlijn is omgezet in de volgende Lid-Staten:
 - a) Denemarken, waar inbegrepen zijn opbrengsten van misdrijven in verband met de handel in verdovende middelen, afpersing en eigendomsdelicten
 - b) Spanje en Frankrijk, waar opbrengsten van misdrijven in verband met verdovende middelen zijn inbegrepen
- 3 De strafrechtelijke definitie van witwassen in Griekenland betreft de opbrengsten van misdrijven in verband met de handel in verdovende middelen, afpersing, ontvoering, illegale wapenhandel en illegale verwijdering van menselijke organen en weefsels
- 4 In het Verenigd Koninkrijk betreft de specifieke wetgeving tot omzetting van de richtlijn, evenals de strafrechtelijke definitie van witwassen, de opbrengsten van alle ernstige misdaden. Het misdrijf "nalaten kennis of verdenking van witwassen te melden" is echter beperkt tot de opbrengsten van misdrijven in verband met de handel in verdovende middelen en terrorisme.

BIJLAGE 5: Vergelijking tussen de typen opbrengsten van criminele activiteiten die vallen onder het misdrijf witwassen in de Lid-Staten en die welke zijn inbegrepen in het bereik van de specifieke nationale wetgeving tot omzetting van de richtlijn

BIJLAGE 5:

Typen criminele activiteiten

Alle criminele activiteiten en ernstige misdaden

Georganiseerde misdaad

Overige

Smokkel

Prostitutie

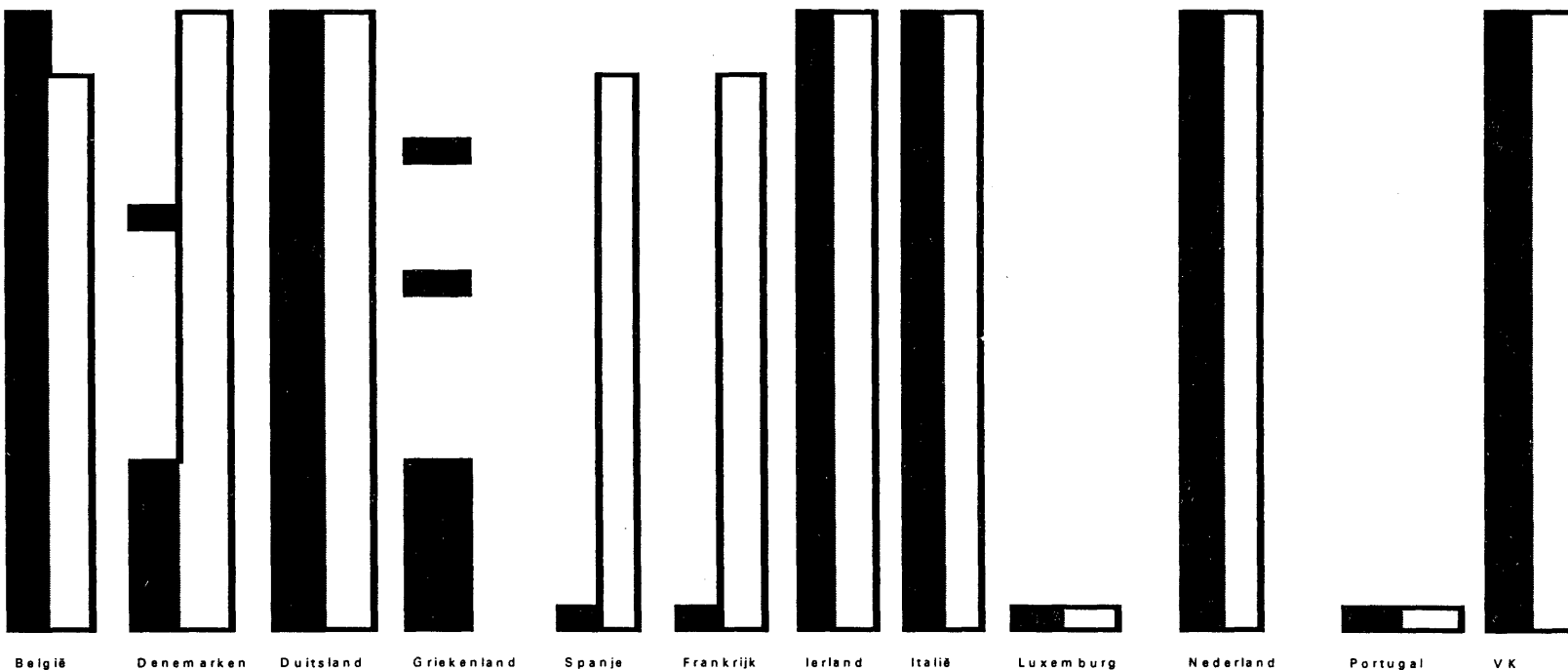
Illegale wapenhandel

Terrorisme

Afpersing

Eigendomsdelicten

Verdovende middelen

Bereik strafrechtelijk misdrijf

Bereik wetgeving tot omzetting van de richtlijn

BIJLAGE 6:
Beroepen en ondernemingen buiten het financiële stelsel die vallen onder de wetgeving van de Lid-Staten tot omzetting van de richtlijn
(Artikel 12 van de richtlijn witwassen)

Lid-Staat	Gokbedrijf	Handelaren in hoogwaardige voorwerpen				Juridische beroepen die financiële activiteiten uitoefenen						
	Casino's	Vast-goed	Edele metalen	Juwelen	Kunst en antiquiteiten	Advocaten	Notarissen	Andere juridische beroepen	Andere	Alle bedrijven	Alle beroepen	Alle personen
BELGIË												
DENEMARKEN												
DUITSLAND ¹												
GRIEKENLAND												
SPANJE ²												
FRANKRIJK ³												
IERLAND ⁴												
ITALIË ⁵												
LUXEMBURG												
NEDERLAND												
PORTUGAL												
VERENIGD KONINKRIJK ⁶												

Typen beroepen en ondernemingen die specifiek onder de wetgeving vallen

Typen beroepen en ondernemingen die impliciet onder de wetgeving vallen

Typen beroepen en ondernemingen die niet onder de wetgeving vallen

- De plicht alle klanten bij transacties van meer dan 20 000 DM te identificeren geldt voor een ieder die een beroep of een bedrijf uitoefent, met inbegrip van casino's en beheerders van het vermogen van anderen. Casino's, goudhandelaren en veilingen zijn eveneens verplicht interne controleprocedures tegen witwassen op te zetten.
- De wet geeft tevens de overheid de bevoegdheid de wet van toepassing te doen zijn op een ieder die een bedrijf uitoefent dat - gezien het feit dat zij gewoonlijk kasmiddelen of toonderinstrumenten in betaling aanvaarden, de hoge waarde per eenheid van hun goederen en diensten, de vestigingsplaats van hun bedrijf of andere relevante omstandigheden - in het bijzonder gevoelig is voor witwassen.
- Een ieder die in de uitoefening van zijn beroep adviseert over, of transacties uitvoert of controleert betreffende kapitaalbewegingen is verplicht de autoriteiten in kennis te stellen van transacties waarvan hij weet dat zij verband houden met witwassen.
- Het wetboek van strafrecht geeft de overheid de bevoegdheid het toepassingsgebied van de richtlijn uit te breiden tot andere beroepen en ondernemingen.
- Contante betalingen en betalingen in effecten aan toonder van meer dan 20 miljoen LIT moeten worden uitgevoerd via een bemiddelende financiële instelling. Met deze maatregel wordt evenwel niet een bepaling van de richtlijn getransponeerd.
- De verplichting verdachte transacties te melden geldt voor alle personen.

Lid-Staat	Verbod op witwassen van geld	Verplichting klanten te identificeren	Verplichting verdachte transacties te melden	Verplichting registers van transacties en identificatie-documenten te bewaren	Verplichting bijzondere aandacht	Verplichting tot vertrouwelijkheid (waarschuwingsclausule)	Verplichting interne controle- en communicatie-procedures in te voeren	Verplichting opleidings-programma's voor werknemers op te zetten	Verplichting voor toezichtautoriteiten verdachte transacties te melden
	Art. 2 RWG	Art. 3 RWG	Art. 6 en 7 RWG	Art. 4 RWG	Art. 5 RWG	Art. 8 RWG	Art. 11-1 RWG	Art. 11-2 RWG	Art. 10 RWG
BELGIË	Gevangenisstraf van 15 dagen tot 5 jaar, geldboeten tot 20 000 000 BFR (500 000 ECU)	Geldboeten van 10 000 tot 50 miljoen BFR (250 tot 2,5 miljoen ECU)	Geldboeten van 10 000 tot 50 miljoen BFR (250 tot 2,5 miljoen ECU)	Geldboeten van 10 000 tot 50 miljoen BFR (250 tot 2,5 miljoen ECU)	Geldboeten van 10 000 tot 50 miljoen BFR (250 tot 2,5 miljoen ECU)	Geldboeten van 10 000 tot 50 miljoen BFR (250 tot 2,5 miljoen ECU)	Geldboeten van 10 000 tot 50 miljoen BFR (250 tot 2,5 miljoen ECU)	Geldboeten van 10 000 tot 50 miljoen BFR (250 tot 2,5 miljoen ECU)	Geldboeten van 10 000 tot 50 miljoen BFR (250 tot 2,5 miljoen ECU)
DENEMAR-KEN	Gevangenisstraf tot 6 jaar en geldboeten	Onbeperkte geldboete	Onbeperkte geldboete	Onbeperkte geldboete		Onbeperkte geldboete	Onbeperkte geldboete	Onbeperkte geldboete	
DUITSLAND	Gevangenisstraf van tot 5 jaar of een geldboete; of 6 maanden tot 10 jaar	Geldboete tot 200 000 DM (104 000 ECU)		Geldboete tot 100 000 DM (52 000 ECU)		Geldboete tot 100 000 DM (52 000 ECU)	Boetes tot 50.000 DM (26.000 ECU) en andere toezichtssancties	Boetes tot 50.000 DM (26.000 ECU) en andere toezichtssancties	disciplinaire maatregelen
GRIEKEN-LAND	Gevangenisstraf van 1 tot 10 jaar								
SPANJE	Gevangenisstraf tot 6 jaar en geldboeten van 1 miljoen PTA (6 350 ECU) TOT 100 miljoen PTA (635 000 ECU)	Boete van minimaal 1 miljoen PTA (6.350 ECU) en maximaal het hoogste bedrag van 25 miljoen PTA (160.000 ecu) of 1% van het kapitaal van de instelling of de waarde van de transactie plus 50%	Geldboete van 15 miljoen tot 250 miljoen PTA (95.000 tot 1,6 miljoen ECU) en intrekking van de vergunning	Boete van minimaal 1 miljoen PTA (6.350 ECU) en maximaal het hoogste bedrag van 25 miljoen PTA (160.000 ecu) of 1% van het kapitaal van de instelling of de waarde van de transactie plus 50%	Boete van minimaal 1 miljoen PTA (6.350 ECU) en maximaal het hoogste bedrag van 25 miljoen PTA (160.000 ecu) of 1% van het kapitaal van de instelling of de waarde van de transactie plus 50%	Geldboete van 15 miljoen tot 250 miljoen PTA (95.000 tot 1,6 miljoen ECU) en intrekking van de vergunning	Boete van minimaal 1 miljoen PTA (6.350 ECU) en maximaal het hoogste bedrag van 25 miljoen PTA (160.000 ecu) of 1% van het kapitaal van de instelling of de waarde van de transactie plus 50%	Boete van minimaal 1 miljoen PTA (6.350 ECU) en maximaal het hoogste bedrag van 25 miljoen PTA (160.000 ecu) of 1% van het kapitaal van de instelling of de waarde van de transactie plus 50%	

Lid-Staat	Verbod op witwassen van geld	Verplichting klanten te identificeren	Verplichting verdachte transacties te melden	Verplichting registers van transacties en identificatie-documenten te bewaren	Verplichting bijzondere aandacht	Verplichting tot vertrouwelijkheid (waarschuwingsclausule)	Verplichting interne controle- en communicatie-procedures in te voeren	Verplichting opleidings-programma's voor werknemers op te zetten	Verplichting voor toezichtautoriteiten verdachte transacties te melden
	Art. 2 RWG	Art. 3 RWG	Art. 6 en 7 RWG	Art. 4 RWG	Art. 5 RWG	Art. 8 RWG	Art. 11-1 RWG	Art. 11-2 RWG	Art. 10 RWG
FRANKRIJK	Gevangenisstraf tot 10 jaar en geldboeten tot 1 miljoen FF (150 000 ECU)	Sanctie bepaald in de relevante prudentiële bepalingen	Sanctie bepaald in de relevante prudentiële bepalingen	Sanctie bepaald in de relevante prudentiële bepalingen	Sanctie bepaald in de relevante prudentiële bepalingen	Geldboete van 15 000 tot 150 000 FF (2 250 tot 22 500 ECU)	Sanctie bepaald in de relevante prudentiële bepalingen	Sanctie bepaald in de relevante prudentiële bepalingen	
IERLAND	Gevangenisstraf tot 14 jaar of een geldboete of beide	Gevangenisstraf tot 5 jaar of een geldboete of beide	Gevangenisstraf tot 5 jaar of een geldboete of beide	Gevangenisstraf tot 5 jaar of een geldboete of beide		Gevangenisstraf tot 5 jaar of een geldboete of beide			Gevangenisstraf tot 5 jaar of een geldboete of beide
ITALIË	Gevangenisstraf van 4 tot 12 jaar en geldboeten van 2 miljoen tot 30 miljoen LIT (1 000 tot 16 000 ECU)	Geldboete van 5 miljoen tot 25 miljoen LIT (2 700 tot 13 500 ECU)	Geldboete tot de helft van het bedrag van de transactie	Geldboete van 5 miljoen tot 25 miljoen LIT (2 700 tot 13 500 ECU)	Sancties in de betrokken toezichtswetgeving	Gevangenisstraf van 6 tot 12 maanden of een geldboete van 10 miljoen tot 100 miljoen LIT (5 400 tot 54 000 ECU)	Gevangenisstraf van 6 tot 12 maanden en een geldboete van 10 miljoen tot 100 miljoen LIT (5 400 tot 54 000 ECU) en toezichts-sancties	Sancties in de betrokken toezichtswetgeving	
LUXEMBURG	Gevangenisstraf van 1 tot 20 jaar en geldboeten van 5 000 tot 50 000 000 LFR (125 tot 1 250 000 ECU)	Geldboete van 5 000 tot 500 000 LFR (125 tot 12 500 ECU) schorsing van de directie, van de stemrechten van de aandeelhouders of de activiteiten van de instelling	Geldboete van 5 000 tot 500 000 LFR (125 tot 12 500 ECU) schorsing van de directie, van de stemrechten van de aandeelhouders of de activiteiten van de instelling	Geldboete van 5 000 tot 500 000 LFR (125 tot 12 500 ECU) schorsing van de directie, van de stemrechten van de aandeelhouders of de activiteiten van de instelling	Geldboete van 5 000 tot 500 000 LFR (125 tot 12 500 ECU) schorsing van de directie, van de stemrechten van de aandeelhouders of de activiteiten van de instelling	Geldboete van 5 000 tot 500 000 LFR (125 tot 12 500 ECU) schorsing van de directie, van de stemrechten van de aandeelhouders of de activiteiten van de instelling	Geldboete van 5 000 tot 500 000 LFR (125 tot 12 500 ECU) schorsing van de directie, van de stemrechten van de aandeelhouders of de activiteiten van de instelling	Geldboete van 5 000 tot 500 000 LFR (125 tot 12 500 ECU) schorsing van de directie, van de stemrechten van de aandeelhouders of de activiteiten van de instelling	

* Alle bedragen in ECU zijn benaderingen

Lid-Staat	Verbod op witwassen van geld	Verplichting klanten te identificeren	Verplichting verdachte transacties te melden	Verplichting registers van transacties en identificatie-documenten te bewaren	Verplichting bijzondere aandacht	Verplichting tot vertrouwelijkheid (waarschuwingsclausule)	Verplichting interne controle- en communicatie-procedures in te voeren	Verplichting opleidings-programma's voor werknemers op te zetten	Verplichting voor toezichtautoriteiten verdachte transacties te melden
	Art. 2 RWG	Art. 3 RWG	Art. 6 en 7 RWG	Art. 4 RWG	Art. 5 RWG	Art. 8 RWG	Art. 11-1 RWG	Art. 11-2 RWG	Art. 10 RWG
NEDERLAND	Gevangenisstraf tot 4 jaar of een geldboete	Gevangenisstraf tot 2 jaar en/of een geldboete. Tevens confiscatie van activa, tijdelijke of definitieve beëindiging van de activiteiten en inbeslagneming van winst uit illegale activiteiten	Gevangenisstraf tot 2 jaar en/of een geldboete. Tevens confiscatie van activa, tijdelijke of definitieve beëindiging van de activiteiten en inbeslagneming van winst uit illegale activiteiten	Gevangenisstraf tot 2 jaar en/of een geldboete. Tevens confiscatie van activa, tijdelijke of definitieve beëindiging van de activiteiten en inbeslagneming van winst uit illegale activiteiten		Gevangenisstraf tot 2 jaar en/of een geldboete. Tevens confiscatie van activa, tijdelijke of definitieve beëindiging van de activiteiten en inbeslagneming van winst uit illegale activiteiten			
PORTUGAL	Gevangenisstraf van 1 tot 12 jaar	Geldboete van 50 000 tot 150 miljoen ESC (250 tot 750 000 ECU) en diskwalificatie van uitoefening van bepaalde functies tot tien jaar	Geldboete van 1 miljoen tot 200 miljoen ESC (5 040 tot 1 miljoen ECU) en diskwalificatie van uitoefening van bepaalde functies tot tien jaar	Geldboete van 50 000 tot 150 miljoen ESC (250 tot 750 000 ECU) en diskwalificatie van uitoefening van bepaalde functies tot tien jaar	Geldboete van 50 000 tot 150 miljoen ESC (250 tot 750 000 ECU) en diskwalificatie van uitoefening van bepaalde functies tot tien jaar	Geldboete van 1 miljoen tot 200 miljoen ESC (5 040 tot 1 miljoen ECU) en diskwalificatie van uitoefening van bepaalde functies tot tien jaar	Geldboete van 1 miljoen tot 200 miljoen ESC (5 040 tot 1 miljoen ECU) en diskwalificatie van uitoefening van bepaalde functies tot tien jaar	Geldboete van 1 miljoen tot 200 miljoen ESC (5 040 tot 1 miljoen ECU) en diskwalificatie van uitoefening van bepaalde functies tot tien jaar	
VERENIGD KONINKRIJK	Gevangenisstraf tot 14 jaar en/of een onbeperkte geldboete	Gevangenisstraf tot 2 jaar en/of een onbeperkte geldboete	Gevangenisstraf tot 5 jaar en/of een onbeperkte geldboete	Gevangenisstraf tot 2 jaar en/of een onbeperkte geldboete		Gevangenisstraf tot 5 jaar en/of een onbeperkte geldboete	Gevangenisstraf tot 2 jaar en/of een onbeperkte geldboete	Gevangenisstraf tot 2 jaar en/of een onbeperkte geldboete	

ISSN 0254-1513

COM(95) 54 def.

DOCUMENTEN

NL

09 10

Catalogusnummer : CB-CO-95-065-NL-C

ISBN 92-77-86122-3

Bureau voor officiële publikaties der Europese Gemeenschappen

L-2985 Luxemburg